

August Strindberg

Η ΣΟΝΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Μετάφραση: Οδυσσέας Παπαθανασίου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ο ΓΕΡΟΣ, Διευθυντής Χούμελ.

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ, Άρκενχολζ.

Η ΓΑΛΑΤΟΥ (οπτασία.)

Η ΘΥΡΩΡΟΣ.

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ.

Ο ΝΕΚΡΟΣ πρόξενος.

Η ΜΑΥΡΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ, Θυγατέρα του Νεκρού με την Θυρωρό.

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Η ΜΟΥΜΙΑ, σύζυγος του Συνταγματάρχη.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (ΚΟΡΗ ΕΚΕΙΝΟΥ, του Γέρου Χούμελ.)

Ο ΔΑΝΔΗΣ, βαρόνος Σκάνσμποργ, αρραβωνιαστικός της Μαυροντυμένης Κυρίας.

Ο ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ, υπηρέτης του Χούμελ.

Ο ΒΕΝΓΚΤΣΟΝ, καμαριέρης του Συνταγματάρχη.

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ, ασπρομάλλα γριά, πρώην αρραβωνιαστικά του Χούμελ.

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Το σκηνικό δείχνει την πρόσοψη του ισογείου και του πρώτου ορόφου ενός σύγχρονου σπιτιού που βρίσκεται στη γωνία ενός οικοδομικού συγκροτήματος. Το γωνιακό δωμάτιο του ισογείου είναι ένα στρογγυλό σαλόνι. Ο πρώτος όροφος έχει ένα μπαλκόνι, όπου στηρίζεται ένα κοντάρι σημαίας.

Από τα ανοιχτά παράθυρα του στρογγυλού σαλονιού - και όταν οι ανασυρόμενες κουρτίνες τραβηχτούν πάνω - φαίνεται ένα άσπρο μαρμαρένιο άγαλμα μιας νεαρής γυναίκας, περιστοιχισμένο με φοίνικες που λαμπυρίζουν από τις ακτίνες του ήλιου που μπαίνουν μέσα. Στο αριστερό παράθυρο του σαλονιού υπάρχουν μερικές γλάστρες με ζουμπούλια (μπλε, άσπρα, ροζ.)

Στα κάγκελα του μπαλκονιού, στη γωνία του πρώτου ορόφου, είναι απλωμένο ένα μπλε μεταξωτό κάλυμμα κρεβατιού και δυο άσπρα μαξιλάρια κρεβατιού. Στα παράθυρα αριστερά του μπαλκονιού, κρέμονται λευκά σεντόνια. Πρόκειται για ένα λαμπερό κυριακάτικο πρωινό.

Μπροστά από την πρόσοψη του σπιτιού, σε πρώτο πλάνο, βρίσκεται ένα πράσινο παγκάκι.

Δεξιά στο δρόμο, ξεχωρίζει μια εξωτερική βρύση με σιντριβάνι και αριστερά, μία στήλη για αφίσες.

Στα αριστερά του σιντριβανιού, βρίσκεται η κυρία είσοδος και φαίνονται οι σκάλες που είναι φτιαγμένες με άσπρο μάρμαρο και η κουπαστή από μαόνι και μπρούντζο. Και από τις δυο πλευρές της πόρτας στο πεζοδρόμιο, υπάρχουν κάδοι με δάφνες.

Η μια πλευρά της γωνίας του σπιτιού με το στρογγυλό σαλόνι βλέπει, επίσης, προς μία πάροδο που υποτίθεται ότι καταλήγει στο σιντριβάνι.

Στα αριστερά της κυρίας εισόδου έχει ένα παράθυρο με καθρέφτη που αντανακλά κάτω στο βάθος.

Στο άνοιγμα της αυλαίας, ακούγονται να χτυπούν οι καμπάνες πολλών εκκλησιών, από μακριά..

Οι πόρτες στην πρόσοψη είναι ανοιχτές. Μία μαυροντυμένη γυναίκα στέκεται ακίνητη στη σκάλα.

Η ΘΥΡΩΡΟΣ σφουγγαρίζει τον προθάλαμο. Ύστερα γυαλίζει το μπρούντζινο πόμολο της πόρτας και στη συνέχεια ποτίζει τις δάφνες.

Σε ένα αναπηρικό καροτσάκι, κοντά στη στήλη διαφημίσεων, κάθεται ο ΓΕΡΟΣ και διαβάξει την εφημερίδα. Έχει άσπρα μαλλιά και γένια και φοράει γυαλιά.

Η ΓΑΛΑΤΟΥ μπαίνει μέσα από τη γωνία με μπουκάλια γάλα σ' ένα συρμάτινο κοφίνι. Φοράει καλοκαιρινά ρούχα, καφετιά παπούτσια, μαύρες κάλτσες και άσπρο σκούφο. Βγάζει το σκούφο της και τον κρεμάει στη βρύση. Σφουγγίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό της, πίνει μια γουλιά από την κούπα, πλένει τα χέρια της και καθρεφτίζεται στο νερό της λεκάνης για να τακτοποιήσει τα μαλλιά της.

Ακούγεται η καμπάνα ενός ατμόπλοιου να χτυπάει και την ησυχία που επικρατεί, σπάει πού και πού το μπάσο ενός εκκλησιαστικού οργάνου μιας κοντινής εκκλησίας.

Μετά από δυο τρία λεπτά ησυχίας, όταν το κορίτσι τελειώνει με την τουαλέτα της, μπαίνει Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ από τα αριστερά, άυπνος και αζύριστος. Πάει κατευθείαν στη βρύση του σιντριβανιού.

Ακολουθεί παύση για μια στιγμή.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μπορώ να έχω την κούπα;

(Η ΓΑΛΑΤΟΥ τραβάει προς το μέρος της την κούπα.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν τέλειωσες ακόμα;

(Το κορίτσι τον κοιτάει με τρόμο.)

ΓΕΡΟΣ (μονολογώντας): Ποιον μιλάει αυτός; Δεν βλέπω κανέναν. Τρελός είναι;

(Συνεχίζει να τους αντιμετωπίζει με απορία.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι με κοιτάς έτσι; Τόσο πολύ φοβερός δείχνω στην όψη μου; Ναι, δεν έχω κοιμηθεί το βράδυ, κι εσύ φυσικά πιστεύεις, ότι ήμουν αέξω και γλεντοκοπούσα...

(Το κορίτσι παραμένει εκεί, όπως ήταν προηγουμένως.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Έχω πει παντς, έ; Μυρίζω κρασί;

(Το κορίτσι παραμένει στην ίδια κατάσταση.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Είμαι αζύριστος, το ξέρω... Δώσε μου μια γουλιά νερό, κοπέλα μου, γιατί μ' αξίζει. (Παύση.) Λοιπόν! Τότε, πρέπει να σου το πω ξεκάθαρα, ότι πέρασα όλη αυτή τη νύχτα, με το να δένω τις πληγές των τραυματισμένων και να τους περιποιούμαι. Ήμουν πράγματι εκεί, όταν κατέρρευσε το σπίτι, χθες το βράδυ... τώρα το ξέρεις.

(Το κορίτσι ξεπλένει την κούπα και του δίνει νερό.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ευχαριστώ!

(Το κορίτσι μένει ακίνητο.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ *(αργά)*: Θέλεις να μου κάνεις μια εξυπηρέτηση; *(Παύση.)* Αφορά στο εξής: όπως βλέπεις, τα μάτια μου είναι ερεθισμένα από φλεγμονή, αλλά δεν μπορώ να ακουμπήσω τα δικά μου χέρια στα μάτια μου, δίχως κίνδυνο, γιατί με αυτά έχω πιάσει πληγές και πτώματα. Θέλεις, τώρα, να πάρεις το καθαρό μου μαντίλι, να το μουσκέψεις στο δροσερό νερό και να πλύνεις τα μάτια μου; Το θέλεις; Θέλεις να γίνεις η σπλαχνική Σαμαρείτισσα;

(Το κορίτσι διστάζει αλλά κάνει αυτό που της ζητήθηκε.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ευχαριστώ, φίλη μου.

(Βγάζει το πορτοφόλι του.)

(Το κορίτσι κάνει μία κίνηση αποστροφής.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Συγγνώμη για την απερισκεψία μου, αλλά είμαι αγουροξυπνημένος...

ΓΕΡΟΣ *(προς τον φοιτητή)*: Συγγνώμη που απευθύνομαι σ' εσάς, αλλά άκουσα ότι ήσασταν στο ατύχημα χτες το απόγευμα... Καθόμουν και διάβαζα τώρα στην εφημερίδα ακριβώς γι' αυτό ...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Το γράψανε κιόλας εκεί;

ΓΕΡΟΣ: Ναι, για όλα γράφουν, μάλιστα απεικονίζεται και το δικό σας πορτραίτο, αλλά απολογούνται γιατί δεν μπόρεσαν να μάθουν το όνομα αυτού του επιδέξιου φοιτητή.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ *(Κοιτάζει την εφημερίδα)*: Α, τι λες; Εγώ είμαι αυτός! Μπαα!

ΓΕΡΟΣ: Με ποιον μιλούσατε μόλις τώρα;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν το είδατε;

(Παύση.)

ΓΕΡΟΣ: Είναι αυθάδεια αν ρωτήσω να μάθω το αξιότιμο όνομά σας;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Σε τι θα χρησιμεύσει; Δεν μ' αρέσει η δημοσιότητα, γιατί όταν παίρνεις τον έπαινο επακολουθεί και ο ψόγος, η τέχνη της υποτίμησης έχει αναπτυχθεί σε ύψιστο βαθμό. Κατά τα λοιπά, δεν ζητώ καμία ανταμοιβή...

ΓΕΡΟΣ: Εύπορος, ίσως;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Κάθε άλλο ... αντίθετα! Είμαι πάμτωχος.

ΓΕΡΟΣ: Ακούστε, τώρα... νομίζω ότι έχω ακούσει αυτή τη φωνή ... είχα έναν φίλο στα νιάτα μου που δεν μπορούσε να πει τη λέξη πάμτωχος κι έλεγε πάντα πάμτωχος.

Στη ζωή μου συνάντησα μόνο ένα πρόσωπο με αυτή την προφορά και ήταν αυτός. Το δεύτερο πρόσωπο είστε εσείς, είναι πιθανό να είστε συγγενής του χονδρέμπορου Άρκενχολζ.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ήταν ο πατέρας μου.

ΓΕΡΟΣ: Παράξενοι που είναι οι δρόμοι της μοίρας... σας έχω δει όταν είσαστε μικρό παιδί, κάτω από ιδιαίτερα δύσκολες περιστάσεις.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, έμαθα ότι ήρθα στον κόσμο κατά τη διάρκεια της πτώχευσης...

ΓΕΡΟΣ: Ναι, ακριβώς έτσι έγινε.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μπορώ, ίσως, να μάθω το όνομά σας;

ΓΕΡΟΣ: Είμαι ο διευθυντής Χούμελ...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι...; Τότε, θυμάμαι...

ΓΕΡΟΣ: Έχετε ακούσει πολλές φορές να γίνεται αναφορά στο όνομά μου, στην οικογένειά σας;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι!

ΓΕΡΟΣ: Και αναφέρεται, πιθανόν, με κάποια απροθυμία;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ (Σιωπά.)

ΓΕΡΟΣ: Βέβαια, μπορώ να το φανταστώ αυτό! Ειπώθηκε μάλιστα ότι ήμουν εγώ εκείνος που είχε οδηγήσει στη χρεοκοπία τον πατέρα σας. Όλοι αυτοί που έχουν χρεοκοπήσει από ανόητα κερδοσκοπικά παιχνίδια θεωρούν ότι καταστράφηκαν από εκείνον που δεν μπόρεσαν να εξαπατήσουν. (Παύση.) Η κατάσταση έχει ως εξής, ο πατέρας σας μου υπεξείρεσε 17.000 κορόνες, όσες ήταν και οι οικονομίες μου εκείνη τη φορά.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Είναι παράξενο, πώς τα ίδια ιστορικά γεγονότα μπορούν να αφηγηθούν με δυο τόσο πολύ αντίθετους τρόπους.

ΓΕΡΟΣ: Δεν πιστεύετε, βέβαια, ότι λέω ψέματα;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι να πιστέψω; Ο πατέρας μου δεν έλεγε ποτέ του ψέματα!

ΓΕΡΟΣ: Αυτό είναι σωστό, ένας πατέρας δεν ψεύδεται ποτέ... αλλά εγώ είμαι και πατέρας, συνεπώς...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Πού θέλετε να καταλήξετε;

ΓΕΡΟΣ: Έσωσα τον πατέρα σας από την αθλιότητα, κι αυτός μ' αντάμειψε με όλο εκείνο το απαίσιο μίσος που πηγάζει από την ανεκπλήρωτη υποχρέωση της αχαριστίας... Έμαθε στην οικογένειά του να μιλάει άσχημα για εμένα.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Πιθανώς να τον κάνετε αχάριστο με το να δηλητηριάσετε τη βοήθεια με αχρείαστες ταπεινώσεις.

ΓΕΡΟΣ: Κάθε βοήθεια είναι ταπεινωτική, κύριε.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι ζητάτε από εμένα;

ΓΕΡΟΣ: Δεν ζητώ χρήματα, αλλά αν μου προσφέρατε μικρές υπηρεσίες πού και πού, θα μου αποζημιώνατε στο ακέραιο. Με βλέπετε ανάπηρο. Μερικοί λένε ότι είναι δικό μου λάθος και άλλοι κατηγορούν τους γονείς μου, προσωπικά πιστεύω ότι πρόκειται για τις παγίδες της ίδιας της ζωής, γιατί εκεί που πάει κανείς ν' αποφύγει τη μια θηλιά, πέφτει ακριβώς μέσα στην άλλη. Στο μεταξύ, δεν μπορώ να ανεβαίνω τις σκάλες, ούτε να χτυπάω τα κουδούνια, γι' αυτό σας λέω: βοηθήστε με!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι μπορώ να κάνω;

ΓΕΡΟΣ: Καταρχήν, σπρώξτε την καρέκλα μου, έτσι ώστε να μπορέσω να διαβάσω τις αφίσες. Θέλω να ιδώ τι παίζουν απόψε...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ (*Σπρώχνει την καρέκλα.*): Δεν έχετε κάποιον άνθρωπο μαζί σας;

ΓΕΡΟΣ: Ναι, έχω, αλλά έχει πάει σε κάποια δουλειά ... όπου να 'ναι θα γυρίσει πάλι... Ο κύριος ακολουθεί το ιατρικό επάγγελμα;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Όχι, σπουδάζω γλώσσες, αλλά κατά τα λοιπά, ακόμα δεν ξέρω τι θα γίνω...

ΓΕΡΟΣ: Α, έτσι! Είστε καλός στα μαθηματικά;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, αρκετά καλός.

ΓΕΡΟΣ: Ωραία! Θα θέλατε να διοριστείτε κάπου, ίσως;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, γιατί όχι;

ΓΕΡΟΣ: Ωραία! (*Διαβάζει την αφίσα.*) Παίζουν τις Βαλκυρίες στην απογευματινή παράσταση... Ο Συνταγματάρχης με την κόρη του θα είναι εκεί, κι επειδή αυτός συνηθίζει να κάθεται στην ακρινή θέση της έκτης σειράς θα σας βάλω δίπλα του... Μπορείτε να πάτε εκεί, μέσα στον τηλεφωνικό θάλαμο και να παραγγείλετε ένα εισιτήριο, στην έκτη σειρά, θέση 82;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Να πάω στην όπερα μεσημεριάτικα;

ΓΕΡΟΣ: Ναι, μπορείτε να με υπακούτε, μέχρι τόσο μακριά, βέβαια! Θέλω να γίνετε ένας πλούσιος άνδρας, αξιότιμος και ευτυχισμένος. Το ντεμπούτο που κάνετε χτες ως

θαρραλέος σωτήρας αύριο θα σας κάνει διάσημο και το όνομά σας θ' αποκτήσει μεγάλη υπόληψη και αξία.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ (Πάει στον τηλεφωνικό θάλαμο.): Ήταν μια ευχάριστη περιπέτεια...

ΓΕΡΟΣ: Είστε αθλητής;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, ήταν η ατυχία μου...

ΓΕΡΟΣ: Ευκαιρία να μετατραπεί σε καλοτυχία! Τηλεφωνήστε τώρα! (Διαβάζει την εφημερίδα.)

Η ΜΑΥΡΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ βγήκε έξω στο πεζοδρόμιο και μιλάει με τη ΘΥΡΩΡΟ. Ο ΓΕΡΟΣ ακούει, αλλά οι θεατές δεν ακούνε τίποτα.

(Ο **ΦΟΙΤΗΤΗΣ** μπαίνει πάλι μέσα.)

ΓΕΡΟΣ: Έτοιμο;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Έγινε.

ΓΕΡΟΣ: Βλέπετε εκείνο το σπίτι;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Το παρατήρησα αρκετά... πέρασα από εδώ χθες, την ώρα που ο ήλιος ακτινοβολούσε στα τζάμια των παραθύρων και ενώ φανταζόμουνά όλη την ομορφιά και την πολυτέλεια που υπήρχε εκεί μέσα, είπα στο σύντροφό μου: «Αυτός που τώρα έχει στην κατοχή του ένα διαμέρισμα εκεί, στον τέταρτο όροφο, μία νέα και όμορφη γυναίκα, δύο όμορφα, μικρά παιδιά, και 20.000 κορόνες με τόκο...»

ΓΕΡΟΣ: Το είπατε αυτό; Το είπατε αυτό; Κοιτάζτε εκεί! Κι εμένα μ' αρέσει αυτό το σπίτι...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Κάνετε αγοραπωλησίες σπιτιών;

ΓΕΡΟΣ: Μμμ, ναι και όχι! Πάντως, όχι με τον τρόπο που το εννοείτε...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τους γνωρίζετε αυτούς που μένουν εκεί;

ΓΕΡΟΣ: Όλους. Στην ηλικία μου γνωρίζει κανείς όλους τους ανθρώπους, τους γονείς και τους παππούδες τους, και πάντα με κάποιο τρόπο, βρίσκει ότι είναι και συγγενής τους. Είμαι ογδόντα χρονών, τώρα, αλλά κανένας δεν με γνωρίζει αληθινά. Ενδιαφέρομαι για τη μοίρα των ανθρώπων...

(Οι κουρτίνες στο στρογγυλό σαλόνι σύρονται πάνω. Μέσα, φαίνεται ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ, ντυμένος με πολιτική περιβολή. Αφού κοιτάζει το θερμόμετρο, προχωράει προς το εσωτερικό του δωματίου και σταματάει μπροστά από το μαρμάρινο άγαλμα.)

ΓΕΡΟΣ: Κοιτάζετε εκεί, να ο Συνταγματάρχης, δίπλα στον οποίο θα καθίσετε το μεσημέρι...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Αυτός είναι ο Συνταγματάρχης; Δεν καταλαβαίνω τίποτα από αυτά, αλλά είναι σαν παραμύθι...

ΓΕΡΟΣ: Ολόκληρη η ζωή μου είναι σαν ένα παραμύθι, κύριε. Ωστόσο, αν και τα παραμύθια διαφέρουν μεταξύ τους, συνδέονται με μια κλωστή, και το κεντρικό τους θέμα επανέρχεται σταθερά.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ποιον παριστάνει το μαρμάρινο άγαλμα, εκεί μέσα;

ΓΕΡΟΣ: Φυσικά τη γυναίκα του...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τόσο αξιαγάπητη ήταν;

ΓΕΡΟΣ: Μμμ, ναι! Ναι!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Πείτε το καθαρά!

ΓΕΡΟΣ: Δεν μπορούμε να κρίνουμε έναν άνθρωπο, αγαπητό μου παιδί! Αν σας πω τώρα, ότι αυτή τον άφησε κι αυτός τη χτύπησε, και ότι αυτή γύρισε πίσω πάλι και τον ξαναπαντρεύτηκε, και ότι τώρα κάθεται εκεί μέσα σαν μούμια και λατρεύει το ίδιο το άγαλμά της, τότε θα με πάρετε για τρελό.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνω!

ΓΕΡΟΣ: Το αντιλαμβάνομαι! Μετά, έχουμε το παράθυρο με τα ζουμπούλια. Εκεί μένει η κόρη του... τώρα είναι έξω με το άλογό της, αλλά σύντομα θα επιστρέψει σπίτι...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ποια είναι η μαυροντυμένη κυρία που μιλάει με τη θυρωρό;

ΓΕΡΟΣ: Μάλιστα, αυτή είναι λίγο μπερδεμένη ιστορία, αλλά έχει να κάνει σε σχέση με τον νεκρό, εκεί πάνω, εκεί που φαίνεται το λευκό σεντόνι...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ποιος ήταν αυτός;

ΓΕΡΟΣ: Ήταν ένας άνθρωπος, όπως κι εμείς, αλλά εκείνο που τον διέκρινε περισσότερο ήταν η ματαιοδοξία του... Αν είσαστε Κυριακατικο-γεννημένος, θα τον βλέπατε σύντομα να βγαίνει από την πόρτα για να δει τη σημαία του προξενείου μεσίστια. Ο ίδιος ήταν πράγματι πρόξενος και του άρεσαν οι κορόνες, το λιοντάρι, τα φτερωτά καπέλα και οι χρωματιστές κορδέλες.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μιλήσατε για Κυριακατικο-γεννημένος. Πραγματικά γεννήθηκα ημέρα Κυριακή...

ΓΕΡΟΣ: Ε, όχι! Είστε;... Θα μπορούσα να το πιστέψω... το είδα στο χρώμα των ματιών σας... τότε μπορείτε να βλέπετε αυτά που οι άλλοι δεν μπορούν να ιδούν, το 'χετε παρατηρήσει;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν ξέρω τι βλέπουν οι άλλοι, μα μερικές φορές... ναι, δεν μιλάνε περί αυτού!

ΓΕΡΟΣ: Ήμουν σχεδόν σίγουρος γι' αυτό! Αλλά εσείς, μπορείτε να τα λέτε μ' εμένα... γιατί προσωπικά καταλαβαίνω από τέτοια...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Για παράδειγμα, χθες... κινήθηκα προς την άσημη οδό, εκεί όπου μετά κατέρρευσε το σπίτι... πήγα εκεί και στάθηκα μπροστά στο κτίριο που ποτέ μου δεν είχα ξαναδεί προηγουμένως... Τότε παρατήρησα μια ρωγμή στον τοίχο, άκουσα πώς έσπασαν τα δοκάρια του ξύλινου πατώματος, όρμησα μπροστά και τράβηξα προς το μέρος μου ένα παιδί που πήγαινε κάτω από το δρόμο... και αμέσως κατέρρευσε το σπίτι... εγώ σώθηκα αλλά στα χέρια μου, στα οποία πίστευα ότι έχω το παιδί, δεν υπήρχε τίποτα...

ΓΕΡΟΣ: Μου επιτρέπεται να πω... Πάντως εγώ πίστευα... Εξηγείστε μου ένα πράγμα: Μόλις τώρα, εκεί στο σιντριβάνι χειρονομούσατε, για ποιο λόγο; Και γιατί μονολογούσατε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν είδατε τη Γαλατού με την οποία μιλούσα;

ΓΕΡΟΣ (*Τρέμοντας από φόβο.*): Τη Γαλατού;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ναι, βέβαια, αυτή που μου 'δωσε την κούπα.

ΓΕΡΟΣ: Όστε έτσι; Κατ' αυτόν τον τρόπο; ... Εντάξει, δεν μπορώ να δω, αλλά μπορώ άλλα πράγματα...

(*Μια ασπρομάλλα γυναίκα φαίνεται, τώρα, να κάθεται στο παράθυρο με τον καθρέφτη.*)

ΓΕΡΟΣ: Κοιτάξτε τη γυναικούλα στο παράθυρο! Τη βλέπετε; Ωραία! Κάποτε υπήρξε μνηστή μου, πριν από εξήντα χρόνια... Ήμουνα είκοσι χρονών. Μη φοβάστε, δεν με αναγνωρίζει! Βλεπόμαστε κάθε μέρα, αλλά χωρίς την παραμικρή αίσθηση, παρόλο που τότε είχαμε ορκιστεί, ό ένας στον άλλο, παντοτινή πίστη. Αιώνια πίστη!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τόσο ελαφρόμυαλοι ήσασταν παλιότερα σ' αυτόν τον κόσμο! Σήμερα εμείς δεν μιλάμε για τέτοια πράγματα με τα κορίτσια μας.

ΓΕΡΟΣ: Να μας συγχωρείτε, νεαρέ, δεν καταλαβαίναμε και καλύτερα! Μπορείτε, όμως, να δείτε ότι αυτή η γριούλα υπήρξε νέα και όμορφη;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν φαίνεται. Α, μάλιστα, έχει όμορφο βλέμμα, τα μάτια της δεν τα βλέπω.

Η ΘΥΡΩΡΟΥ (*Βγαίνει έξω με ένα καλάθι γεμάτο κλαδάκια ελάτου που τα σκορπίζει στο δρόμο.*)

ΓΕΡΟΣ: Η Θυρωρού, μάλιστα! Η μαυροντυμένη γυναίκα, εκεί, είναι η κόρη της με τον νεκρό, και γι' αυτό ο άνδρας της πήρε τη θέση του Θυρωρού. Όμως, η μαυροντυμένη κυρία έχει έναν μνηστήρα, ο οποίος είναι ευκατάστατος, και περιμένει να γίνει πλούσια. Αυτός μάλιστα βρίσκεται στη διαδικασία χωρισμού από τη γυναίκα του, η οποία του χαρίζει ένα πετρόχτιστο σπίτι για να απαλλαγεί απ' αυτόν. Αυτός, ο ευκατάστατος μνηστήρας είναι γαμπρός του νεκρού, τα κλινოსκεπάσματα του οποίου βλέπετε εκεί πάνω στο μπαλκόνι, όπου τα βγάλανε για να αεριστούν. Είναι λίγο πολύπλοκο, υποθέτω!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Επικίνδυνα μπερδεμένο!

ΓΕΡΟΣ: Ναι, έτσι είναι, και από μέσα και από έξω, αν και επιφανειακά φαίνεται απλό.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Ποιος ήταν, όμως, ο νεκρός;

ΓΕΡΟΣ: Μόλις ρωτήσατε κι εγώ σας απάντησα, αν μπορούσατε να κοιτάξετε πίσω από τη γωνία, εκεί που είναι η σκάλα εισόδου, θα βλέπατε ένα τσούρμο φτωχούς ζητιάνους που τους βοηθούσε... όταν έτσι τον βόλεψε...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δηλαδή, ήταν καλόκαρδος άνθρωπος;

ΓΕΡΟΣ: Ναι, τότε - τότε.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Όχι πάντα;

ΓΕΡΟΣ: Μμ, όχι! ... Τέτοιοι είναι οι άνθρωποι! Ακούστε τώρα, κύριε, σπρώξτε το καρτσάκι λίγο προς τον ήλιο, γιατί κρυώνω φρικτά. Όταν κάποιος δεν μπορεί να κινηθεί ποτέ, το αίμα του παγώνει. Μάλλον θα πεθάνω πολύ γρήγορα, το ξέρω, αλλά πριν γίνει αυτό, έχω να τακτοποιήσω λίγα πράγματα. Αν πιάστε το χέρι μου, θα καταλάβετε πόσο κρύος είμαι.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Είναι πράγματι, πολύ κρύο. *(Τραβιέται προς τα πίσω.)*

ΓΕΡΟΣ: Μη μ' αφήνετε, είμαι κουρασμένος, είμαι μόνος, όμως, δεν ήμουν ανέκαθεν έτσι, καταλαβαίνετε; Έχω μια απέραντη ζωή ξωπίσω μου, ατελείωτη. Έχω κάνει ανθρώπους δυστυχισμένους και αντίστροφα, άνθρωποι μ' έχουν κάνει δυστυχισμένο. Το ένα μπορεί να αντισταθμίσει το άλλο. Πριν πεθάνω, όμως, θέλω να σας ιδώ ευτυχισμένο. Οι μοίρες μας διασταυρώνονται μέσω του πατέρα σας – και άλλα πολλά...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Αφήστε το χέρι μου, παίρνετε τη δύναμή μου, με κρυώνετε, τι θέλετε από εμένα;

ΓΕΡΟΣ: Υπομονή, θα δείτε και θα καταλάβετε... Να έρχεται η δεσποινίς...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Η κόρη του Συνταγματάρχη;

ΓΕΡΟΣ: Ναι, κόρη! Κοιτάξτε την! Έχετε δει τέτοιο καλλιτέχνημα;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μοιάζει με το μαρμαρένιο άγαλμα, εκεί μέσα...

ΓΕΡΟΣ: Φυσικά, αφού είναι η μητέρα της.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Έχετε δίκιο. Ποτέ μου, δεν είδα τέτοια γυναίκα, γεννημένη από γυναίκα! Μακάριος εκείνος που θα την οδηγήσει στο ιερό και στο σπίτι του!

ΓΕΡΟΣ: Το βλέπετε! Δεν έχουν όλες την ομορφιά της. Μάλλον, έτσι είναι γραμμένο!

*

(Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ - με στολή αμαζόνας- μπαίνει μέσα από τα αριστερά, προχωράει αργά, χωρίς να κοιτάει κανέναν, σταματάει στην πόρτα, λέει δυο τρεις λέξεις στη Θυρωρό, και από εκεί μπαίνει μέσα στο σπίτι.)

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ σκεπάζει τα μάτια του με τα χέρια.)

ΓΕΡΟΣ: Κλαίτε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μπροστά στο ανέλπιστο δεν υπάρχει τίποτα άλλο από την απόγνωση!

ΓΕΡΟΣ: Μπορώ ν' ανοίξω πόρτες και καρδιές, αρκεί να βρω ένα στήριγμα στη θέλησή μου... Βοηθήστε με και θα επικρατήσετε...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Πρόκειται για κανένα προικοσύμφωνο; Να πουλήσω την ψυχή μου;

ΓΕΡΟΣ: Τίποτα προς πώληση! Βλέπετε, σε όλη μου τη ζωή συνήθιζα να λαμβάνω, τώρα λαχταρώ να δώσω! Να προσφέρω! Αλλά κανείς δεν θέλει να αποδεχτεί... είμαι πλούσιος, πολύ πλούσιος, αλλά δεν έχω κανέναν κληρονόμο, ή μάλλον ναι, έχω ένα παλιόπαιδο που βασανίζει τη ζωή μου. Γίνετε σαν γιος μου, κληρονομήστε με ζωντανό, απολαύστε τη ζωή, έτσι ώστε να το βλέπω κι εγώ, τουλάχιστον από απόσταση.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι να κάνω;

ΓΕΡΟΣ: Πηγαίνετε και δείτε τις Βαλκυρίες, καταρχάς!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Αυτό ασφαλώς αποφασίστηκε! Τι άλλο περισσότερο;

ΓΕΡΟΣ: Το απόγευμα, θέλω να καθίσετε εκεί μέσα στο στρογγυλό σαλόνι!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Πώς να πάω εκεί;

ΓΕΡΟΣ: Μέσω των Βαλκυριών!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Γιατί διαλέξατε εμένα σαν μέσο; Με γνωρίζατε από πριν;

ΓΕΡΟΣ: Και βέβαια, φυσικά! Είχα τα μάτια μου πάνω σας, εδώ και καιρό... Κοιτάζτε όμως τώρα, κοιτάζτε στο μπαλκόνι, πώς η παρθένα αναρτά τη σημαία

μεσίστια για τον Πρόξενο... και γυρίζει από την άλλη πλευρά τα κλινοσκεπάσματα... Βλέπετε το μπλε πάπλωμα; Ήταν για να κοιμούνται δύο από κάτω του, αλλά τώρα είναι για έναν...

(Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, ντυμένη με άλλα ρούχα, τώρα, φαίνεται να ποτίζει τα ζουμπούλια στο παράθυρο.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Εκεί είναι το μικρό μου κορίτσι, κοιτάξτε την, κοιτάξτε! Μιλάει με τα λουλούδια, δεν είναι ολόγεια με το μπλε ζουμπούλι; Τα δίνει να πιουν μόνο καθαρό νερό, κι αυτά μετασηματίζουν το νερό σε χρώματα και καλές ευωδιές... τώρα, έρχεται ο Συνταγματάρχης με την εφημερίδα! Της δείχνει το ρεπορτάζ με την κατάρρευση του σπιτιού... και τώρα, της δείχνει το πορτραίτο σας! Δεν είναι αδιάφορη... διαβάξει για το κατόρθωμα... νομίζω ότι συννεφιάζει, σκέψου αν βρέξει, τότε εγώ θα καθίσω ωραία εδώ, εκτός κι αν επιστρέψει γρήγορα ο Γιόχανσον.

(Συννεφιάζει και σκοτεινιάζει. Η ΓΡΙΟΥΛΑ κοντά στον καθρέφτη κλείνει το παράθυρό της.)

ΓΕΡΟΣ: Η αρραβωνιαστικιά μου κλείνει τα παράθυρα... εβδομήντα εννέα ετών. Ο καθρέφτης του παραθύρου είναι ο μοναδικός καθρέφτης που χρησιμοποιεί, γιατί εκεί δεν βλέπει τον εαυτό της, παρά μόνο τον εξωτερικό κόσμο και μάλιστα από δυο πλευρές. Ο κόσμος, όμως, μπορεί να δει την ίδια, - αυτό δεν το έχει σκεφτεί ποτέ της... Κατά τα λοιπά είναι μια όμορφη γυναικούλα...

(Τώρα, φαίνεται ο ΝΕΚΡΟΣ να βγαίνει από την πόρτα.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Κύριε και θεέ μου, τι βλέπω;

ΓΕΡΟΣ: Τι βλέπετε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν βλέπετε τον νεκρό, στην πόρτα;

ΓΕΡΟΣ: Δεν βλέπω τίποτα, αλλά ακριβώς αυτό περίμενα. Πείτε μου...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Βγαίνει στο δρόμο... *(Παύση.)* Τώρα γυρίζει το κεφάλι του και αντικρίζει τη σημαία.

ΓΕΡΟΣ: Τι είπα εγώ; Πιθανόν να μετρήσει και τα στεφάνια, και να διαβάσει και τις κάρτες των επισκεπτών... Αλίμονο σε αυτόν που λείπει!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τώρα γυρίζει πίσω από τη γωνία...

ΓΕΡΟΣ: Πρόκειται να μετρήσει πόσοι φτωχοί στέκονται στην σκάλα εισόδου... οι φτωχοί διακοσμούν τόσο καλά: «*συννοδευόμενος από τις ευλογίες των πολλών*», μάλιστα, αλλά τη δική μου ευλογία δεν θα την έχει! Μεταξύ μας, υπήρξε ένας μεγάλος κατεργάρης...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Αλλά. ευεργετικός...

ΓΕΡΟΣ: Ευεργετικός κατεργάρης που πάντα σκεπτόταν μία όμορφη κηδεία... Όταν αισθάνθηκε το τέλος να πλησιάζει, άρπαξε από το κράτος πενήντα χιλιάδες κορόνες... και τώρα, εκείνη η κόρη του μπήκε ανάμεσα σε άλλο γάμο και αναρωτιέται για τα κληρονομικά τους... Αυτός, ο κατεργάρης ακούει καθετί που λέμε και χαλάλι του. Να κι ο Γιόχανσον που έρχεται, από εκεί!

(Ο ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ μπαίνει από τα αριστερά.)

ΓΕΡΟΣ: Αναφορά!

(Ο ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ μιλάει χωρίς ν' ακούγεται.)

ΓΕΡΟΣ: Ωστε έτσι, όχι στο σπίτι; Είσαι παλιάνθρωπος. Και ο τηλεγράφος; Τίποτα!... Ωρα έξι, το απόγευμα; Καλά! Ακόμη ένα νούμερο, επιπλέον; Φανερά, όλο το όνομα! Φοιτητής Άρκενχολζ, γεννημένος... γονείς... διακρίσεις... νομίζω ότι αρχίζει να βρέχει... Τι πράγμα είπε; Α, έτσι, α, έτσι! Δεν ήθελε; Έτσι πρέπει να κάνει, λοιπόν... Να, έρχεται ο Δανδής. Σπρώξε με στη γωνία, Γιόχανσον, για ν' ακούσω τι λένε οι πτωχοί... και ο Άρκενχολζ να με περιμένει εδώ... εντάξει; Γρήγορα, βιάσου!

(Ο ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ σπρώχνει το καρότσι πίσω από τη γωνία.)

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ παραμένει στη θέση του και κοιτάζει την δεσποινίδα που σκαλίζει το χόμα στις γλάστρες.)

*

ΔΑΝΔΗΣ *(Πένθιμα ντυμένος, απευθύνει το λόγο στη Μαυροντυμένη κυρία, που πήγε στο πεζοδρόμιο.):* Λοιπόν, τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό; Μπορούμε να περιμένουμε.

ΜΑΥΡΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Δεν μπορώ να περιμένω!

ΔΑΝΔΗΣ: Αν είναι έτσι, πήγαινε στην εξοχή!

ΜΑΥΡΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Δεν θέλω.

ΔΑΝΔΗΣ: Έλα προς τα εδώ, γιατί ακούνε τι λέμε.

(Παραμερίζουν προς τη στήλη με την αφίσα και συνεχίζουν τη συνομιλία χωρίς ν' ακούγονται.)

*

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ *(Μπαίνει από τα δεξιά και απευθύνεται στο Φοιτητή.):* Ο Κύριός μου ζήτησε από τον κύριο να μην ξεχάσει το άλλο!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ *(Αργά.):* Ακούστε τώρα... πέστε μου πρώτα: ποιος είναι ο Κύριός σας;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Ω ναι! Είναι τόσα πολλά πράγματα μαζί, κι έτσι υπήρξε ανέκαθεν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Είναι στα καλά του;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Ναι, τι γίνεται; Σε όλη του τη ζωή, ισχυρίζεται ότι αναζητά κάποιον Κυριακατικό – γεννημένο, αλλά μπορεί αυτό να μην είναι αλήθεια...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι θέλει; Είναι φιλάργυρος;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Θέλει να εξουσιάζει... Όλη τη μέρα τριγυρνά καθισμένος πάνω στο άρμα του σαν το θεό με τους κεραυνούς, τον Τόρ... κοιτάει τα σπίτια, τα κατεδαφίζει, ανοίγει δρόμους, ανοικοδομεί τις πλατείες... και παράλληλα, παραβιάζει τα σπίτια, τρυπώνει από τα παράθυρα, είναι σκληρός με τη μοίρα των ανθρώπων, σκοτώνει τους εχθρούς του και δεν συγχωρεί ποτέ. Μπορεί ο κύριος να φανταστεί, ότι αυτό το χαλό ανθρωπάκι υπήρξε κάποτε ένας Δον Ζουάν, αν και πάντοτε έχανε τις γυναίκες του;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Πώς δένουν αυτά, το ένα με το άλλο;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Είναι τόσο ύπουλος που έκανε τις γυναίκες να τον εγκαταλείπουν, όταν δυσανασχετούσε μ' αυτές ... Στο μεταξύ, τώρα είναι σαν τον αλογοκλέφτη σε σκλαβοπάζαρο, κλέβει ανθρώπους, με διάφορους τρόπους... Εμένα, μ' έκλεψε στην κυριολεξία από τα χέρια της δικαιοσύνης... είχα κάνει, δηλαδή, μια γκάφα, χμ... που μόνο αυτός γνώριζε. Αντί, λοιπόν, να με κλείσουν μέσα, μ' έκανε σκλάβο του. Σκλαβώθηκα μόνο για την τροφή μου, που δεν είναι και η καλύτερη...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι θέλει να κάνει σ' αυτό το σπίτι, τώρα;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Αα, δεν θέλω να μιλήσω γι αυτό. Είναι τόσο περίπλοκο.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Νομίζω ότι καλά θα κάνω να το αποφύγω αυτό εδώ...

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Κοιτάξτε τη δεσποινίδα που της έπεσε το βραχιόλι από το παράθυρο...

(Το βραχιόλι της δεσποινίδας έπεσε από το ανοιχτό παράθυρο.)

(ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ πάει αργά μπροστά, σηκώνει το βραχιόλι και το δίνει στη Δεσποινίδα, η οποία τον ευχαριστεί μουδιασμένα. Ο Φοιτητής γυρίζει πίσω στον Γιόχανσον.)

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Ωστε έτσι, ο κύριος θέλει να φύγει... Δεν είναι και τόσο εύκολο όσο πιστεύει κανείς, όταν έχει πέσει στα δίχτυα του... και δεν φοβάται τίποτα μεταξύ ουρανού και γης... ή μάλλον, φοβάται ένα πράγμα μόνο, ή πιο ορθά, ένα πρόσωπο...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μια στιγμή τώρα, ίσως να το γνωρίζω!

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ: Πώς μπορείτε να γνωρίζετε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μαντεύω! Φοβάται... μια μικρή γαλατού;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ: Όταν συναντάει καροτσάκι γαλατά, πάντα το αποστρέφεται... και παραμιλάει στον ύπνο του, κάποτε ήτανε, προφανώς, στο Αμβούργο...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μπορεί κανείς να πιστέψει αυτόν τον άνδρα;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Μπορεί, για όλα!.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι κάνει αυτός, τώρα, πίσω από τη γωνία;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Ακούει τους φτωχούς ζητιάνους... Πετάει καμιά κουβέντα εδώ, βγάζει ή σπάζει καμιά πέτρα, μέχρι που το σπίτι να καταρρεύσει... για να το πούμε σχηματικά... Βλέπετε, εγώ είμαι ένα μορφωμένο παλικάρι και υπήρξα βιβλιοπώλης... Θα φύγετε τώρα;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Μου είναι δύσκολο να γίνω αγάριστος. Αυτός ο άνδρας, κάποτε, έσωσε τη ζωή του πατέρα μου, και τώρα ζητά μόνο μια μικρή εξυπηρέτηση, ως ανταπόδοση...

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Τι ζητάει;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Να πάω, να δω τις Βαλκυρίες...

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Δεν καταλαβαίνω... Αλλά, πάντοτε σοφίζεται κάτι καινούργιο... Κοιτάξτε, τώρα μιλάει με την Αστυνομία... έχει σταθερές σχέσεις με αστυνόμους, και τους εμπιστεύεται, τους περιπλέκει με ενδιαφέροντα, τους δεσμεύει με ψεύτικες υποσχέσεις και φρούδες ελπίδες, και όλα τα παραφουσκώνει. Θα δείτε πως, πριν βραδιάσει, θα βρίσκεται καλεσμένος στο στρογγυλό σαλόνι!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι θέλει αυτός εκεί; Τι σχέση έχει με τον Συνταγματάρχη;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Αα, μάλιστα... υποθέτω, αλλά δεν γνωρίζω! Μπορείτε να το διαπιστώσετε ο ίδιος, όταν θα πάτε εκεί! ...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Δεν πρόκειται να πάω ποτέ μου, εκεί μέσα...

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Αυτό εξαρτάται από εσάς τον ίδιο! Πηγαίνετε στις Βαλκυρίες...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Αυτός είναι ο δρόμος;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Ναι, αφού το είπε αυτός! Κοιτάξτε, κοιτάξτε τον πάνω στο άρμα μάχης, συρόμενο θριαμβευτικά από τους άμισθους ζητιάνους, αφού δεν παίρνουν ούτε ένα λεπτό, παρά μόνο ένα υπαινιγμό ότι κάτι θα προσφερθεί στην κηδεία του!

ΓΕΡΟΣ (μπαίνει όρθιος στο αναπηρικό καρότσι, συρόμενος από τους ζητιάνους και ακολουθούμενος από τους άλλους): Τιμήστε τον ευγενή νεαρό που με κίνδυνο της ζωής του έσωσε πολλούς κατά το χθεσινό δυστύχημα! Ζήτω, ο Άρκενχόλζ!

(ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ επιδοκιμάζουν κουνώντας το κεφάλι, χωρίς ζητωκραυγές.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ στο παράθυρο γνέφει με το μαντήλι της.

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ κρυφοκοιτάζει από το παράθυρο.

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ σηκώνεται και πάει κοντά στο παράθυρο

Η ΚΥΡΙΑ στο μπαλκόνι αναρτά τη σημαία μέχρι τέρμα ψηλά.)

ΓΕΡΟΣ: Χειροκροτήστε, πολίτες, είναι βέβαια Κυριακή, αλλά αφού ο γάιδαρος βρίσκεται στο πηγάδι και τα στάχνα στο χωράφι μας, θα μας δοθεί άφεση αμαρτιών. Αν και δεν είμαι Κυριακατικό – γεννημένος, διαθέτω και προφητικό πνεύμα και ιατρικό χάρισμα, σε απόδειξη αυτών σας λέω ότι κάποτε επανέφερα στη ζωή έναν πνιγμένο... ναι, ήταν στο Αμβούργο μια Κυριακή πρωί, όπως τώρα..

*

(Η ΓΑΛΑΤΟΥ μπαίνει μέσα, ορατή μόνο από το Γέρο και το Φοιτητή. Τεντώνει τα χέρια της ψηλά σαν πνιγμένη και καρφώνει το βλέμμα της στο Γέρο.)

ΓΕΡΟΣ *(Κάθεται εκεί που βρίσκεται και κυριεύεται από τρόμο.):* Γιόχανσον! Βγάλε με από εδώ! Γρήγορα! Αρκενχολζ, μην ξεχνάς τις Βαλκυρίες!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ: Τι είναι όλα αυτά;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Καλά, θα δούμε: Θα δούμε!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Μες στο στρογγυλό σαλόνι: Στο βάθος, ως φόντο, υπάρχει ένα παραδοσιακό τζάκι με άσπρα πλακάκια, στο γείσωμα του οποίου βρίσκονται ένας καθρέφτης, ένα ρολόι με εκκρεμές και κηροπήγια με πολλούς βραχιόνες. Στα δεξιά, υπάρχει ένα χολ, που βλέπει προς ένα πράσινο δωμάτιο με καινούργια έπιπλα από μαόνι. Στα αριστερά, βρίσκεται το άγαλμα, σκιασμένο από τους φοίνικες, και μπορεί να καλυφτεί από τις κουρτίνες, Στα αριστερά και στο βάθος της πόρτας του δωματίου με τους υάκινθους, Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΑ κάθεται και διαβάζει. Φαίνεται και Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ με γυρισμένη την πλάτη, εκεί που κάθεται και γράφει, στο πράσινο δωμάτιο.

Ο ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ, ο υπηρέτης, ντυμένος με στολή υπηρέτη (λιβρέα) έρχεται από το χολ με τον ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ, επίσημα ντυμένο με φράκο και άσπρη γραβάτα.

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Τώρα, θα σερβίρει ο Γιόχανσον, ενώ εγώ θα τακτοποιώ τα ρούχα. Το έχει ξανακάνει αυτό, ο κύριος;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Όπως γνωρίζει ο κύριος, κατά τη διάρκεια της ημέρας γυρίζω με ένα άρμα μάχης, αλλά τις βραδινές ώρες σερβίρω σε γεύματα, και πάντα ονειρευόμουν να μπω μέσα σε τούτο το σπίτι... Είναι παράξενος κόσμος, ε;

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Ναι, ναι, λίγο ασυνήθιστος κόσμος, μπορεί κανείς να πει.

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Πρόκειται για μουσική βραδιά, ή θα γίνει κάτι άλλο;

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Πρόκειται για το συνηθισμένο δείπνο των φαντασμάτων όπως το λέμε. Πίνουν τσάι, δεν λένε ούτε μια λέξη, ή μιλάει μόνος του ο Συνταγματάρχης. Κριτσανίζουν κομματάκια ψωμί, όλοι μαζί ταυτόχρονα, και μοιάζουν με ποντίκια σε σοφίτα.

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Γιατί ονομάζεται δείπνο των φαντασμάτων;

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Φαίνονται σαν φαντάσματα... Και πάνε τώρα είκοσι χρόνια που κρατάει αυτό, πάντα οι ίδιοι άνθρωποι, που λένε τα ίδια, ή κρατούν το στόμα τους κλειστό για να αποφύγουν την ντροπή.

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Είναι και μια κυρία στο σπίτι;

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Ναι, βέβαια, φαίνεται λίγο σαλεμένη. Κάθεται σε μια γκαρνταρόμπα, γιατί τα μάτια της δεν αντέχουν το φως... Κάθεται εδώ μέσα...

(Δείχνει μια πόρτα με ταπετσαρία στον τοίχο)

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Εκεί μέσα;

ΜΠΙΕΝΓΚΤΣΟΝ : Ναι, ναι! Είπα, ότι είναι λίγο παράξενη...

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Πώς είναι, στην εμφάνισή της;

ΜΠΙΕΝΓΚΤΣΟΝ : Σαν μούμια... Θέλει ο κύριος να τη δει; (*Ανοίγει την πόρτα.*) Να την, εκεί κάθεται!

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Πω, πω, Χριστ...

*

ΜΟΥΜΙΑ (*Ψελλίζει σαν μωρό.*): Γιατί ανοίγει την πόρτα αυτός, δεν έχω πει ότι θα είναι κλειστή...

ΜΠΙΕΝΓΚΤΣΟΝ (*Ψελλίζει*): Τα, τα, τα, τα! Η μικρή χωριατοπούλα θα είναι ευγενική τώρα, για να πάρει κάτι καλό! Όμορφο παπαγαλάκι!

ΜΟΥΜΙΑ (*Σαν παπαγάλος.*): Όμορφο παπαγαλάκι! Γιάκοβ είσαι εκεί; Κρρρε!

ΜΠΙΕΝΓΚΤΣΟΝ: Πιστεύει ότι είναι παπαγάλος, μπορεί να είναι κι έτσι... (*Προς τη Μούμια.*) Πόλυ, σφύριξε λίγο, κάν' το για εμάς!

(*Η ΜΟΥΜΙΑ σφυρίζει.*)

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ: Έχω δει πολλά, αλλά κάτι παρόμοιο ποτέ!

ΜΠΙΕΝΓΚΤΣΟΝ: Βλέπετε, όταν ένα σπίτι παλιώσει, μουχλιάζει, και όταν οι άνθρωποι κάθονται για μεγάλο διάστημα και βασανίζουν ο ένας τον άλλον, αποτρελαίνονται. Τούτη η γυναίκα στο σπίτι – σιωπή Πόλυ! – τούτη η Μούμια βρίσκεται εδώ και σαράντα χρόνια τώρα, με τον ίδιο άνδρα, τα ίδια έπιπλα, τους ίδιους συγγενείς, τους ίδιους φίλους...

(*Κλείνει ξανά την πόρτα στη Μούμια.*)

Και τι έχει περάσει αυτό το σπίτι, δεν ξέρω ούτε κι εγώ... Κοιτάξτε αυτό εδώ το άγαλμα... είναι η κυρία σε νεαρή ηλικία!

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Ω, Κύριε και Θεέ μου! Αυτή είναι η Μούμια;

ΜΠΙΕΝΓΚΤΣΟΝ : Ναι, είναι βέβαια για κλάματα! Αλλά αυτή η κυρία, με τη δύναμη της φαντασίωσης ή με κάτι άλλο, έχει αποκτήσει ορισμένα χαρακτηριστικά του φλύαρου πτηνού. Δεν ανέχεται, λοιπόν, αναπηρίες και αρρώστιες... Δεν ανέχεται την ίδια την κόρη της, γιατί αυτή είναι άρρωστη...

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Είναι άρρωστη η δεσποινίδα;

ΜΠΙΕΝΓΚΤΣΟΝ : Δεν το γνώριζε αυτό, ο κύριος;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Όχι!... Και ο Συνταγματάρχης, ποιος είναι αυτός;

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Θα το δείτε!

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ (*Κοιτάζει προσεκτικά το άγαλμα.*) : Είναι φρικαλέο και να το σκεφτεί κανείς... Πόσων χρονών είναι η κυρία, τώρα;

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Κανένας δεν γνωρίζει... Λέγεται, όμως, ότι, όταν ήταν τριάντα πέντε, έδειχνε εμφανισιακά για δεκαεννιά, και έλεγε με έπαρση στον Συνταγματάρχη ότι ήταν... Εδώ στο σπίτι... Γνωρίζει ο κύριος σε τι χρησιμεύει εκείνο εκεί, το μαύρο γιαπωνέζικο παραβάν δίπλα στον αναπαυτικό καναπέ; Αποκαλείται παραβάν του θανάτου και τοποθετήθηκε εκεί, για να χρησιμοποιηθεί ως νοσοκομείο, σε περίπτωση που κάποιος πεθάνει...

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Φοβερό σπίτι... κι εδώ επιθυμούσε να μπει ο φοιτητής, τόσο πολύ, όπως στον παράδεισο...

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Ποιος φοιτητής; Α, έτσι, αυτός! Αυτός που θα 'ρθει το βράδυ, εδώ... Ο Συνταγματάρχης και η Δεσποινίδα έτυχε να τον συναντήσουν στην όπερα και γοητεύτηκαν από αυτόν και οι δυο τους... Χμ... Είναι, όμως, η σειρά μου να ρωτήσω κάτι, τώρα: Ποιος είναι ο πάτρωνάς του; Ο Διευθυντής με το αναπηρικό καρότσι...?

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Ναι! Ναι! Θα 'ρθει κι αυτός εδώ;

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Δεν είναι καλεσμένος.

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ: Έρχεται και απρόσκλητος! Σε περίπτωση ανάγκης...

*

Ο ΓΕΡΟΣ, ντυμένος με μακριά καπαρντίνα (ρεντικότα), με ψηλό καπέλο και με δεκανίκια, προχωράει αθόρυβα στο χολ για να κρυφακούει τι λένε.

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Είναι πραγματικά ένας λωποδύτης παλιόγερος, ε;

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ: Ατόφιος!

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ : Ίδιος με το διάολο!

ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ : Είναι και μάγος, βέβαια! Περνάει μέσα από κλειδωμένες πόρτες...

ΓΕΡΟΣ (*Εμφανίζεται μπροστά τους και πιάνει το Γιόχανσον από το αυτί.*) : Παλιάνθρωπε! Πρόσεχε! (*προς τον Μπένγκτσον.*) Ανάφερε στο Συνταγματάρχη την επίσκεψή μου!

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ: Μάλιστα, αλλά αναμένονται ξένοι εδώ...

ΓΕΡΟΣ : Το γνωρίζω αυτό! Η επίσκεψή μου, όμως, είναι σχεδόν αναμενόμενη, μπορώ να πω και ποθητή...

ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ: Α έτσι, μάλιστα! Το όνομά σας; Διευθυντής Χούμελ!

ΓΕΡΟΣ : Πολύ σωστά! Ναι!

(Ο ΜΠΕΝΓΚΤΣΟΝ περνάει μέσα από το χολ και μπαίνει στο πράσινο δωμάτιο, η πόρτα του οποίου κλείνει.)

ΓΕΡΟΣ (Προς τον Γιόχανσον.): Εξαφανίσου!

(Ο ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ εξαφανίζεται στο χολ.)

ΓΕΡΟΣ (επιθεωρεί το δωμάτιο και σταματάει έκπληκτος μπροστά από το άγαλμα) :
Αμαλία!... Αυτή είναι... Αυτή!

(Περιφέρεται στο δωμάτιο και ακουμπάει με τα δάχτυλά του πάνω σε διάφορα αντικείμενα, στέκεται μπροστά από τον καθρέφτη και ταιριάζει την περούκα του και μετά ξαναγυρίζει μπροστά στο άγαλμα.)

ΜΟΥΜΙΑ (Μέσα από την γκαρνταρόμπα.) : Όμο-ρρρφο παπαγαλάκι!

ΓΕΡΟΣ (Ταραγμένος.): Τι ήταν αυτό; Είναι κανένας παπαγάλος στο δωμάτιο; Δεν βλέπω κανένα!

ΜΟΥΜΙΑ : Είναι εκεί ο Γιάκοβ;

ΓΕΡΟΣ: Έχει φαντάσματα!

ΜΟΥΜΙΑ : Γιάκοβ!

ΓΕΡΟΣ : Φοβάμαι!... Όστε κρατούσαν τέτοια μυστικά σε αυτό εδώ το σπίτι!

(Κοιτάει έναν πίνακα με την πλάτη του προς τη γκαρνταρόμπα.)

Αυτός είναι, εκεί!... Αυτός!

ΜΟΥΜΙΑ (Πλησιάζει πίσω από το Γέρο και τραβάει απότομα την περούκα του.) : Κ-ρρ-ε! Αυτοί είναι Κ-ρρρ-έ!

ΓΕΡΟΣ (Πετάει στον αέρα.) : Κύριε και Θεέ μου, Αιώνιε, Ουράνιε.. Ποια είναι αυτή;

ΜΟΥΜΙΑ(Με ανθρώπινη φωνή.) : Είσαι ο Γιάκοβ;

ΓΕΡΟΣ : Με λένε Γιάκοβ, πραγματικά...

ΜΟΥΜΙΑ (Με συγκίνηση.) : Κι εμένα με λένε Αμαλία!

ΓΕΡΟΣ : Όχι, όχι, όχι... Ω, Κύριε και Χριστ...

ΜΟΥΜΙΑ : Έτσι είμαι τώρα! Μάλιστα! Και ήμουνα όπως αυτή εκεί! *(Δείχνει το άγαλμα.)* Μαθαίνει κανείς να ζει! Τον περισσότερο καιρό ζω στην γκαρνταρόμπα, για να μην βλέπω και για να μην με βλέπουν... Αλλά, εσύ, Γιάκοβ, τις ζητάς εδώ;

ΓΕΡΟΣ : Το παιδί μου! Το παιδί μας...

ΜΟΥΜΙΑ : Εκεί κάθεται.

ΓΕΡΟΣ : Πού;

ΜΟΥΜΙΑ : Εκεί, στο δωμάτιο με τα ζουμπούλια!

ΓΕΡΟΣ (*Κοιτάζοντας προσεκτικά τη Δεσποινίδα.*) : Ναι, αυτή είναι! (*Παύση.*) Τι λέει ο πατέρας της; Εννοώ, ο Συνταγματάρχης; Ο άνδρας σου;

ΜΟΥΜΙΑ : Μια φορά που έγινα κακιά μαζί του και ήθελα να τον πονέσω, του τα είπα όλα...

ΓΕΡΟΣ : Και λοιπόν;

ΜΟΥΜΙΑ : Δεν με πίστεψε, είπε μόνο «*Έτσι λένε όλες οι γυναίκες, όταν θέλουν να δολοφονήσουν τον άνδρα τους*». Σε κάθε περίπτωση, ήταν ένα φρικτό έγκλημα. Όλη η ζωή του είναι, που λες, πλαστή, ακόμα και όλο το γενεαλογικό του δέντρο. Διαβάζω τα μητρώα των ευγενών μερικές φορές και σκέφτομαι: αυτή έχει πλαστό πιστοποιητικό γέννησης σαν να ήταν δούλα, και αυτό, μάλιστα, τιμωρείται με εγκλεισμό σε σωφρονιστικό κατάστημα γυναικών.

ΓΕΡΟΣ : Είναι πολλοί αυτοί που το κάνουν αυτό. Θυμάμαι που κι εσύ είχες λαθεμένο έτος γέννησης...

ΜΟΥΜΙΑ : Η μάνα μου, μ' έμαθε... δεν έφταιγα εγώ!... Στη δική μας παρανομία, όμως, εσύ είχες το μεγαλύτερο φταίξιμο...

ΓΕΡΟΣ : Όχι, ο άνδρας σου προκάλεσε την παρανομία αυτή, με το να μου πάρει την αρραβωνιαστικιά μου! Εγώ γεννήθηκα τέτοιος που δεν θα μπορούσα ποτέ να συγχωρέσω κάποιον, πριν τον τιμωρήσω. Αυτό το θεώρησα σαν ένα επιτακτικό καθήκον... και ακόμα αυτό κάνω!

ΜΟΥΜΙΑ : Τι ψάχνεις σε αυτό εδώ το σπίτι; Τι θέλεις; Πώς μπήκες μέσα; Είναι για την κόρη μου; Αν την αγγίζεις, πρέπει να πεθάνεις!

ΓΕΡΟΣ : Αυτήν θέλω, βέβαια!

ΜΟΥΜΙΑ : Ωστόσο, μπορείς να αφήσεις ατιμώρητο τον πατέρα της.

ΓΕΡΟΣ : Όχι:

ΜΟΥΜΙΑ : Τότε πρέπει να πεθάνεις, σε αυτό εδώ το δωμάτιο, πίσω από το παραβάν.

ΓΕΡΟΣ : Ας γίνει... αλλά δεν μπορώ ν' αφήσω τη μπουκιά απ' το στόμα μου...

ΜΟΥΜΙΑ : Θέλεις να την παντρέψεις με τον φοιτητή. Γιατί; Αυτός είναι ένα τίποτα και δεν έχει τίποτα στην κατοχή του.

ΓΕΡΟΣ : Θα γίνει πλούσιος, χάρη σ' εμένα!

ΜΟΥΜΙΑ : Είσαι καλεσμένος εδώ, το απόγευμα;

ΓΕΡΟΣ : Όχι, αλλά σκοπεύω ν' αποδεχτώ την πρόσκλησή μου στο δείπνο των φαντασμάτων!

ΜΟΥΜΙΑ : Γνωρίζεις ποιοι θα 'ρθουν;

ΓΕΡΟΣ : Όχι, ακριβώς!

ΜΟΥΜΙΑ : Ο βαρόνος... αυτός που μένει ακριβώς από πάνω και του οποίου ο πεθερός κηδεύτηκε το μεσημέρι...

ΓΕΡΟΣ : Αυτός, που θα χωρίσει για να παντρευτεί την κόρη του θυρωρού... Αυτός που κάποτε υπήρξε... εραστής σου!

ΜΟΥΜΙΑ : Θα 'ρθει, επίσης, και η πρόην μνηστή σου, που την αποπλάνησε ο άνδρας μου...

ΓΕΡΟΣ : Μια ωραία συγκέντρωση...

ΜΟΥΜΙΑ : Θεέ μου, να πεθαίναμε. Να μπορούσαμε να πεθάνουμε!

ΓΕΡΟΣ : Γιατί συναναστρέφεστε τότε, αφού είναι έτσι;

ΜΟΥΜΙΑ : Εγκλήματα, μυστικά και ενοχή μας συνδέουν όλους μαζί! Ήρθαμε σε ρήξη και τραβήξαμε ο καθένας το δρόμο του αμέτρητες φορές, αλλά κάθε φορά μια δύναμη μας ενώνει πάλι, όλους μαζί...

ΓΕΡΟΣ : Νομίζω ότι τώρα έρχεται ο Συνταγματάρχης...

ΜΟΥΜΙΑ : Εγώ, τότε, πάω μέσα στην στη Αδέλη... *(Παύση.)* Γιάκοβ, σκέψου τι πας να κάνεις! Λυπήσου τον...

*

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ *(Μπαίνει μέσα, ψυχρός, επιφυλακτικός.)*: Ορίστε, καθίστε!

ΓΕΡΟΣ *(Κάθεται αργά. Παύση.)*

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ *(Με καρφωμένο το βλέμμα του.)*: Είστε ο κύριος που έγραψε αυτό εδώ το γράμμα;

ΓΕΡΟΣ : Ναι!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Ονομάζεστε Χούμελ;

ΓΕΡΟΣ : Ναι! *(Παύση.)*

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Μάλιστα! Πρέπει να σας πω, τότε, ότι γνωρίζω πως έχετε αγοράσει όλα μου τα εκκρεμή χρεόγραφα, και κατά συνέπεια βρίσκομαι στα χέρια σας. Τι θέλετε, τώρα;

ΓΕΡΟΣ : Θέλω να πληρωθώ με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Με ποιο τρόπο;

ΓΕΡΟΣ : Με πολύ απλό τρόπο... ας μη μιλάμε για χρήματα... Ανεχτείτε με μόνο στο σπίτι σας, σαν φιλοξενούμενο!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Αν αρκείστε με τόσο λίγο...

ΓΕΡΟΣ : Ευχαριστώ!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Και μετά;

ΓΕΡΟΣ : Απολύστε τον Μπένγκστον!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Γιατί να το κάνω αυτό; Στον πιστό μου υπηρέτη, που είναι της υπηρεσίας μου εδώ και μια γενιά, σε αυτόν που κατέχει πατριωτικό μετάλλιο αφοσίωσης στην υπηρεσία του, γιατί να το κάνω αυτό;

ΓΕΡΟΣ : Όλα αυτά τα ωραία που λέτε γι αυτόν βρίσκονται μόνο στη φαντασία σας. Δεν είναι αυτός που φαίνεται να είναι!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Ποιος είναι πραγματικά;

ΓΕΡΟΣ (*Τραβιέται προς τα πίσω.*): Αλήθεια! Αλλά ο Μπένγκστον πρέπει να απολυθεί!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Θέλετε να αποφασίζετε εσείς στο σπίτι μου;

ΓΕΡΟΣ : Ναι! Επειδή, όλα όσα βλέπουμε εδώ μέσα βρίσκονται στην ιδιοκτησία μου, έπιπλα, κουρτίνες, σερβίτσια, κλινοσκεπάσματα... και πολλά περισσότερα!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Ποια εννοείς με το περισσότερα;

ΓΕΡΟΣ : Τα πάντα! Οτιδήποτε φαίνεται εδώ, βρίσκεται στην κατοχή μου, είναι δικό μου!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Βέβαια, είναι δικό σας! Ωστόσο, η πνευματική μου ασπίδα και το καλό μου όνομα παραμένουν δικά μου!

ΓΕΡΟΣ : Όχι, ούτε ακόμα κι αυτό! (*Παύση.*) Δεν είστε ευγενής!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Ντροπή!

ΓΕΡΟΣ (*Δείχνει ένα έγγραφο.*): Αν διαβάσετε αυτό το απόσπασμα από το βιβλίο οικοσήμενων, θα δείτε ότι αυτή η οικογένεια, της οποίας το όνομα φέρετε, έχει εξαφανιστεί εδώ και εκατό χρόνια.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ *(Διαβάζει)*: Ομολογουμένως, έχω ακούσει τέτοιες φήμες, αλλά εγώ πήρα το όνομα από τον πατέρα μου... *(δΔιαβάζει.)* Σωστά, έχετε δίκαιο... δεν είμαι ευγενής! Ούτε κι αυτό ακόμα! Τότε, πρέπει να βγάλω και το δαχτυλίδι με το μονόγραμμα. Αλήθεια, αυτό ανήκει σε σας... Ορίστε!

ΓΕΡΟΣ *(Βάζει το δαχτυλίδι στη τσέπη του.)* : Τώρα, συνεχίζουμε! Δεν είστε ούτε συνταγματάρχη!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Δεν είμαι;

ΓΕΡΟΣ : Όχι! Είχατε γίνει αναπληρωτής συνταγματάρχη σε μία εθελοντική αμερικανική υπηρεσία, αλλά μετά τον πόλεμο της Κούβας και την αναδιοργάνωση του στρατού, αφαιρέθηκαν όλοι οι προϋπάρχοντες τίτλοι...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Είναι αλήθεια αυτό!

ΓΕΡΟΣ *(Κάνει να βγάλει κάτι από τη τσέπη.)*: Θέλετε να διαβάσετε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ :Όχι, δεν χρειάζεται!... Ποιος είστε εσείς που έχετε το δικαίωμα να με βάλετε κάτω και να με ξεγυμνώσετε με αυτόν τον τρόπο;

ΓΕΡΟΣ : Θα το δούμε φυσικά! Σε ότι, όμως, αφορά το ξεγύμνωμα... γνωρίζετε ποιος είστε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Δεν ντρέπεστε;

ΓΕΡΟΣ : Βγάλτε την περούκα και κοιταχτείτε στον καθρέφτη, βγάλτε επίσης τη μασέλα και ξυρίστε τα μουστάκια. Αφήστε τον Μπένγκστον να βγάλει το σιδερένιο στηθόδεσμο, έτσι ώστε να δούμε αν ο καμαριέρης XYZ γνωρίσει τον εαυτό του, αυτόν που καταβρόχθιζε τα φαγητά στην κουζίνα...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ *(Κάνει να πάει προς το ξυπνητήρι στο τραπέζι.)*

ΓΕΡΟΣ *(Προλαβαίνει και μπαίνει μπροστά του.)*: Μην ακουμπάτε το ρολόι, μην καλείτε τον Μπένγκστον γιατί θα επιτρέψω να τον συλλάβουν... Έρχονται οι φιλοξενούμενοι, τώρα. Κρατείστε την ψυχραιμία σας για να μπορέσουμε στη συνέχεια να παίξουμε τους παλιούς μας ρόλους!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Ποιος είστε εσείς; Το βλέμμα σας και ο τόνος της φωνής σας μου είναι γνωστά...

ΓΕΡΟΣ : Μην ψάχνετε, κλείστε το στόμα σας και υπακούστε μόνο!

*

ΦΟΙΤΗΤΗΣ *(Μπαίνει μέσα, υποκλίνεται στο Συνταγματάρχη.)* : Κύριε Συνταγματάρχη!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Καλώς ήρθατε στο σπίτι μου, νεαρέ! Μετά την ευγενή συμπεριφορά που δείξατε στη μεγάλη συμφορά, το όνομά σας βρίσκεται στα χείλη όλων μας, και το θεωρώ τιμή μου που σας συναντώ στο σπίτι μου...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Κύριε Συνταγματάρχη, η ταπεινή καταγωγή μου... το λαμπρό σας όνομα και η ευγενής καταγωγή σας...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Μπορώ να σας συστήσω; Άρκενχολζ, πτυχιούχος πανεπιστημίου. Διευθυντής Χούμελ... Έχει την ευχαρίστηση ο πτυχιούχος μας να περάσει μέσα για να χαιρετήσει τις κυρίες, εγώ έχω να κουβεντιάσω ακόμα μερικά πράγματα με τον κύριο Διευθυντή...

(Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ υποδεικνύεται να μπει στο δωμάτιο των ζουμπουλιών, εκεί όπου παραμένει ορατός, όρθιος και να κουβεντιάσει ντροπαλά με τη Δεσποινίδα.)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Έξοχος νεαρός, μουσικόφιλος, τραγουδάει, γράφει ποίηση... Αν ήταν ευγενής και ισάξιος δεν θα είχα καμιά αντίρρηση... ναι...

ΓΕΡΟΣ : Τι;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Η κόρη μου...

ΓΕΡΟΣ : Η κόρη σας; Μιας και την αναφέραμε, γιατί κάθεται πάντα εκεί μέσα;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Πρέπει να μένει στο δωμάτιο των ζουμπουλιών, όταν δεν είναι έξω! Έχει μια ιδιοτροπία. Να η δεσποινίς Μπέτη Χολστεινκρούνα... μια γοητευτική γυναίκα... δεσποινίς ανώτερου παρθεναγωγείου με αρκετές οικονομίες για τη θέση της και τις συνθήκες...

ΓΕΡΟΣ (μονολογώντας) : Η μνηστή μου!

*

(Η ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ασπρομάλλα, φαίνεται σαν τρελή.)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Δεσποινίδα Χολστεινκρούνα, Διευθυντής Χούμελ...

(Η ΑΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ υποκλίνεται λυγώντας τα γόνατα και κάθεται.)

*

(Ο ΔΑΝΔΗΣ μπαίνει μέσα, με μυστηριώδες ύφος και πένθιμα ντυμένος, κάθεται.)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Βαρόνε Σκάνσμποργ...

ΓΕΡΟΣ (Παραμερίζει χωρίς να σηκωθεί.): Νομίζω ότι είναι απατεώνας... *(Προς το Συνταγματάρχη.)* Αφήστε να 'ρθει μέσα η μούμια, έτσι ώστε να η συνάθροιση να είναι πλήρης...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (Στην πόρτα του δωματίου με τα ζουμπούλια) : Πόλυ!

*

ΜΟΥΜΙΑ (*Μπαίνει μέσα.*) : Κ-rrrrrr-ε!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Θα μπει και η νεολαία εδώ;

ΓΕΡΟΣ : Όχι! Όχι η νεολαία: Να την αφήσουμε ήσυχη...

(Κάθονται όλοι σε έναν κύκλο μουντοί.)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Μπορούμε να πάρουμε το τσάι μας;

ΓΕΡΟΣ: Σε τι θα χρησιμεύσει; Σε κανέναν δεν αρέσει το τσάι, και γι' αυτό δεν θα καθίσουμε να υποκριθούμε.

(Παύση.)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ : Αν είναι έτσι, να συζητήσουμε;

ΓΕΡΟΣ (*Αργά και με παύσεις.*): Να μιλήσουμε για τα παιχνίδια του καιρού και πώς αισθανόμαστε, όπως κάνουμε συνήθως και τα γνωρίζουμε καλά; Προτιμώ τη σιωπή γιατί τότε ακούει κανείς τις σκέψεις και βλέπει το παρελθόν. Η σιωπή δεν μπορεί να κρύψει τίποτα... κάτι που οι λέξεις το κάνουν. Διάβασα πρόσφατα ότι η διαφορετικότητα της γλώσσας ανέκυψε στους άγριους λαούς, στην προσπάθειά τους να κρύψουν τα μυστικά της φυλής από τους άλλους. Οι γλώσσες είναι λοιπόν κρυπτογραφήματα, και αυτός που βρίσκει το κλειδί, καταλαβαίνει τις γλώσσες όλου του κόσμου. Αυτό όμως δεν εμποδίζει κανέναν να αποκαλύψει μυστικά χωρίς κλειδιά, και ιδιαίτερα στην περίπτωση που χρειάζεται να αποδειχτεί η πατρότητα, αλλά η πιστοποίηση ενώπιον του δικαστηρίου είναι κάτι άλλο. Για να πιστοποιηθεί πλήρως κάτι, ενώπιον του δικαστηρίου, αρκούν δύο ψευδομάρτυρες, αρκεί αυτοί να συμφωνούν σε αυτό, αλλά σε τέτοιες αποστολές που αποβλέπω εγώ, δεν παίρνει κανείς μάρτυρες μαζί του, η φύση από μόνη της έχει προικίσει τον άνθρωπο με την αισχύνη, που ζητά να κρύψει αυτό που πρέπει να κρυφτεί. Ωστόσο, ολισθαίνουμε σε καταστάσεις χωρίς τη θέλησή μας, και μερικές φορές παρουσιάζονται περιστάσεις, κατά τις οποίες το πιο καταχωνιασμένο μυστικό έρχεται στην επιφάνεια, και η μάσκα του απατεώνα πέφτει, και ο παλιάνθρωπος αποκαλύπτεται...

(Παύση. Όλοι κοιτάζονται μεταξύ τους σιωπηλοί.)

Τι ησυχία είναι αυτή...

(Παρατεταμένη σιωπή.)

Εδώ για παράδειγμα, σε τούτο εδώ το ευυπόληπτο σπίτι, σε τούτο το όμορφο σπίτι, όπου το κάλλος, η μόρφωση και η ευημερία έχουν ενωθεί...

(Παρατεταμένη σιωπή.)

Όλοι εμείς που καθόμαστε εδώ, γνωρίζουμε ποιοι είμαστε... έτσι δεν είναι;... δεν χρειάζεται να το πω αυτό... κι εσείς με γνωρίζετε, αν και προσποιείστε άγνοια... Εκεί μέσα εξάλλου, κάθεται η κόρη μου, η δική μου κόρη, και αυτό επίσης το γνωρίζετε... Είχε χάσει τη καλή της διάθεση για ζωή, χωρίς να γνωρίζει το γιατί... μαράθηκε, όμως, σε τούτον εδώ τον αέρα που αναπνέει, γεμάτο εγκλήματα, απάτες και κάθε είδους ανεντιμότητα... γι αυτό έψαξα να βρω γι αυτήν έναν φίλο, στο πλευρό του οποίου θα μπορούσε να νιώσει το φως και τη ζεστασιά από μια ευγενική χειρονομία...

(Παρατεταμένη σιωπή.)

Αυτή ήταν η αποστολή μου σε τούτο το σπίτι: να καθαρίσω τ' αγριόχορτα, ν' αποκαλύψω τα εγκλήματα, και να κλείσω τους ανοιχτούς λογαριασμούς έτσι ώστε οι νέοι να μπορέσουν να αρχίσουν κάτι νέο σε αυτό εδώ το σπίτι, το οποίο και τους έχω χαρίσει!

(Παρατεταμένη σιωπή.)

Τώρα θα επιτρέψω στον καθένα σας να αποχωρήσει ελεύθερα, με τη σειρά του, και αυτόν που θα μείνει θα τον αφήσω να συλληφθεί!

(Παρατεταμένη σιωπή.)

Ακούστε πώς χτυπάει το ρολόι, σαν σκόρος σε ξύλινο τοίχο! Ακούτε τι λέει: «Χρόνος! χρόνος!...». Όταν θα χτυπήσει σε μια στιγμή, τότε τελειώνει ο χρόνος σας, τότε μπορείτε να φύγετε, αλλά όχι νωρίτερα. Αλλά το ρολόι δείχνει πρώτα τη γροθιά του πριν χτυπήσει! Ακούστε! Προειδοποιεί: «Το ρολόι μπορεί να χτυπήσει.» Κι εγώ μπορώ να χτυπήσω...

(Χτυπάει με το δεκανίκι του στο τραπέζι.)

Ακούτε;

(Σιωπή.)

ΜΟΥΜΙΑ *(Πάει και σταματάει το ρολόι και μετά λέει καθαρά και σοβαρά.):* Εγώ, όμως, μπορώ να σταματήσω τη ροή του χρόνου. Μπορώ να διαγράψω το παρελθόν, μπορώ να κάνω αυτά που έγιναν σαν να μην έγιναν, αλλά όχι με δωροδοκίες, όχι με απειλές παρά μόνο με τον πόνο και τη μετάνοια.

(Πηγαίνει μπροστά στο γέρο.)

Είμαστε άνθρωποι αξιολύπητοι, το γνωρίζουμε, παρανομήσαμε, κάναμε λάθη, όπως όλοι. Δεν είμαστε αυτοί που φαινόμαστε, γιατί κατά βάση καθένας μας είναι καλύτερος από τον εαυτό του, αφού αποδοκιμάζουμε τα σφάλματά μας. Αλλά το ότι, εσύ Γιάκοβ Χούμελ με το ψεύτικο όνομα, θέλεις να είσαι ο δικαστής, δείχνει ότι είσαι χειρότερος από εμάς τους κακομοίρηδες! Δεν είσαι ούτε αυτό που φαίνεται να

είσαι! Είσαι ένας κλέφτης ανθρώπινων ψυχών. Κάποτε, έκλεψες τη ψυχή μου με ψεύτικες υποσχέσεις. Σκότωσες τον πρόξενο που κηδεύτηκε σήμερα εδώ, στραγγαλίζοντάς τον με χρέη. Έχεις κλέψει τον φοιτητή με το να τον υποχρεώσεις να αποπληρώσει ένα πλαστό χρέος του πατέρα του, ο οποίος δεν σου χρώσταγε ποτέ του, ούτε ένα λεπτό...

(Ο ΓΕΡΟΣ, την ώρα που η μούμια έλεγε τα παραπάνω, προσπάθησε να σηκωθεί και να πάρει το λόγο, αλλά σωριάστηκε στην καρέκλα του. Στη συνέχεια ακούγοντας τα παρακάτω μαζεύεται όλο και περισσότερο.)

ΜΟΥΜΙΑ : Υπάρχει, όμως, μια μαύρη κηλίδα στη ζωή σου, κάτι που δεν γνωρίζω ακριβώς, ωστόσο, υποθέ... πιστεύω ότι ο Μπένγκστον έχει τις πληροφορίες του για αυτό!

(Κουδουνίζει το ρολόι τραπεζιού.)

ΓΕΡΟΣ : Όχι, όχι Μπένγκστον! Όχι αυτό!

ΜΟΥΜΙΑ : Α, ώστε έτσι, αυτός το γνωρίζει! *(Χτυπάει το ρολόι ξανά.)*

(Τώρα εμφανίζεται η μικρή ΓΑΛΑΤΟΥ στην πόρτα της γκαρνταρόμπας, αθέατη απ' όλους, εκτός του ΓΕΡΟΥ που τρέμει από το φόβο. ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ εξαφανίζεται όταν εισέρχεται ο ΜΠΕΝΓΚΣΤΟΝ.)

ΜΟΥΜΙΑ : Μπένγκστον, γνωρίζεις αυτόν τον κύριο;

ΜΠΕΝΓΚΣΤΟΝ : Βέβαια, τον γνωρίζω και με γνωρίζει. Η ζωή παίζει παιχνίδια, όπως ξέρουμε, έχω κάνει στην υπηρεσία του και το ίδιο έκανε και αυτός, ήταν στη υπηρεσία μου, κάποια άλλη φορά. Υπήρξε λοιπόν ένα αρπαχτικό που φλέρταρε σαν γόης τη μαγείρισά μου για δυο ολόκληρα χρόνια. Και μάλιστα, επειδή έπρεπε να φεύγει στην ώρα του στις τρεις, το γεύμα μας ήταν έτοιμο στις δύο, και στο σπίτι ήμασταν αναγκασμένοι να τρώμε ξαναζεσταμένο φαγητό, ύστερα από αυτό εκεί το βόδι. Έπινε ακόμα και τη σούπα μας και μετά έπρεπε να αραιωθεί με νερό. Απομυζούσε όλο το ζουμί του σπιτιού σαν βρικόλακας, σε σημείο που εμείς καταντήσαμε σκελετοί, και όταν είπαμε ότι η μαγείρισσα είναι κλέφτρα, προσπάθησε να μας κλείσει φυλακή. Αργότερα, έτυχε να συναντήσω αυτόν τον άνδρα στο Αμβούργο, με άλλο όνομα. Εκεί ήταν τοκογλύφος ή βδέλλα. Κι εκεί, όμως, είχε κατηγορηθεί ότι είχε ξεγελάσει μία κοπέλα να βολτάρουν πάνω στα παγωμένα νερά με σκοπό να την πνίξει, γιατί ήταν μάρτυρας ενός εγκλήματος που φοβόταν μην αποκαλυφτεί...

ΜΟΥΜΙΑ *(Περνάει το χέρι της πάνω από το πρόσωπο του γέρου.)* : Εσύ είσαι. Βγάλε τώρα τα χρεόγραφα και τη διαθήκη!

(Ο ΓΙΟΧΑΝΣΟΝ εμφανίζεται στο χολ και παρακολουθεί τα τεκταινόμενα με μεγάλο ενδιαφέρον, αφού φτάνει το τέλος της σκλαβιάς του.)

Ο ΓΕΡΟΣ βγάζει ένα καφέ χαρτί και το πετάει στο τραπέζι.)

ΜΟΥΜΙΑ (*Χαϊδεύοντας το γέρο στην πλάτη.*): Παπαγαλάκι! Εσύ είσαι Γιάκοβ;

ΓΕΡΟΣ (*Σαν παπαγάλος.*): Ο Γιάκοβ είναι εκεί! Κακαντόρα! Ντόρα!

ΜΟΥΜΙΑ : Μπορεί να χτυπήσει το ρολόι;

ΓΕΡΟΣ (*Γουργουρίζοντας.*) : Το ρολόι μπορεί να χτυπήσει! (*Μιμείται τον κούκο του ρολογιού.*) Κούκου, κούκου, κούκου!...

ΜΟΥΜΙΑ (*Ανοίγει την πόρτα της γκαρνταρόμπας*) : Τώρα χτύπησε το ρολόι! Σήκω και μπες μέσα στη γκαρνταρόμπα, όπου εγώ έχω καθίσει είκοσι χρόνια κι έχω κλάψει τα αμαρτήματά μας. Εκεί μέσα κρέμεται ένα σκοινί σαν εκείνο με το οποίο στραγγάλισες τον πρόξενο, και με το οποίο σκόπευες να στραγγάλισεις και τον ευεργέτη σου... Πήγαινε!

(Ο ΓΕΡΟΣ πηγαίνει μέσα στη γκαρνταρόμπα.)

ΜΟΥΜΙΑ (*Κλείνει την πόρτα.*): Μπένγκστον! Βάλε το παραβάν, το παραβάν του θανάτου!

(Ο ΜΠΕΝΓΚΣΤΟΝ βάζει το παραβάν μπροστά από την πόρτα.)

ΜΟΥΜΙΑ : Τετέλεστα! Ο θεός να ελεήσει την ψυχή του!

ΟΛΟΙ : Αμήν!

(Παρατεταμένη σιωπή.)

*

(Μες στο δωμάτιο των ζουμπουλιών φαίνεται η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ με μια άρπα να συνοδεύει την απαγγελία του ΦΟΙΤΗΤΗ.)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ με σύντομο μουσικό προανάκρουσμα.

«Είδα τον ήλιο,

κι έτσι μου φάνηκε

σαν ν' αντίκρισα Τον Αόρατο.

Τα έργα του απολαμβάνει κάθε άνθρωπος,

μακάριος αυτός που ασκείται στο καλό.

Τα ξεσπάσματα οργής που συνήθισες

μην τα θεραπεύεις με το κακό,

Δώσε χαρά σ' αυτόν που 'δωσες θλίψη,
η καλοσύνη σου είναι πολύτιμη,
Κανένας άκακος δεν φοβάται,
το καλό είναι άκακο».

***ΚΛΕΙΝΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ένα δωμάτιο με κάπως μίζερο στύλ και ανατολίτικο μοτίβο, γεμάτο με ζουμπούλια σε όλα τα χρώματα. Πάνω από το εντοιχισμένο τζάκι, βρίσκεται η εικόνα ενός Βούδα με ένα βολβό στα γόνατά του, από τον οποίο αναφύεται ένας μίσχος κρεμμυδιού που υψώνεται ψηλά σε σφαιρικό σχήμα με τούφες λευκά άνθη, τα οποία μοιάζουν με αστέρια!

Δεξιά, υπάρχει μια πόρτα που οδηγεί στο Στρογγυλό σαλόνι. Εκεί φαίνεται ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ και η ΜΟΥΜΙΑ να κάθονται βαριεστημένοι και σιωπηλοί. Φαίνεται επίσης και ένα κομμάτι από το παραβάν θανάτου. Αριστερά: η πόρτα προς την κουζίνα και την τραπεζαρία.

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ και η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (Αδέλη) βρίσκονται κοντά στο τραπέζι. Αυτή στην άρπα κι αυτός όρθιος.)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Τραγουδήστε τώρα για τα λουλούδια μου!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Αυτό είναι το λουλούδι της ψυχής σας;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Είναι το μοναδικό μου! Αγαπάτε τον υάκινθο;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Τον αγαπώ περισσότερο απ' όλα, αγαπώ το παρθενικό του παράστημα που υψώνεται λιγνό και ευθυτενές από το βολβό του. Αναπαύεται στο νερό και βυθίζει τις καθαρές, άσπρες ρίζες του στο άχρωμο υγρό. Αγαπώ τα χρώματά του, το αθώο και καθαρό άσπρο του σαν το χιόνι, το γλυκό, μελένιο κίτρινο, το νεανικό ροζ, και πάνω απ' όλα το μπλε, το δροσόλουστο μπλε, με τα βαθουλά μάτια και το αφοσιωμένο... τα αγαπώ όλα, περισσότερο από το χρυσάφι και τα διαμάντια, τα έχω αγαπήσει από μικρό παιδί, τα έχω θαυμάσει, κι ενώ διαθέτουν όλα τα όμορφα χαρακτηριστικά μου λείπει... Ωστόσο!...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Τι;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Η αγάπη μου δεν έχει αντίκρισμα, γιατί τα ωραία λουλούδια με μισούν...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Πώς γίνεται αυτό;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Η ευωδιά τους, δυνατή και καθαρή από τα πρώτα αεράκια της άνοιξης που φυσούν πάνω από τα χιόνια που λιώνουν, θολώνει τις αισθήσεις μου, με κουφαίνει, με τυφλώνει και με τραβάει έξω από το δωμάτιο, με βομβαρδίζει με δηλητηριώδη βέλη που πληγώνουν την καρδιά μου και ανάβουν φωτιές στο κεφάλι μου. Δεν γνωρίζετε το παραμύθι του λουλουδιού;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Πείτε το!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Πριν το πούμε να αποσαφηνίσουμε: Ο βολβός είναι η γη που αναπαύεται στο νερό ή βρίσκεται στο έδαφος. Ο μίσχος αναφύεται προς τα πάνω ίσιος σαν τον άξονα της γης και στο άλλο του άκρο βρίσκονται τα εξακτινωμένα άνθη που μοιάζουν με αστέρια έξι ακτίνων!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Τ' αστέρια πάνω από τη γη! Ω, είναι μεγαλειώδες, πώς το σκεφτήκατε αυτό, πού το είδατε;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Αφήστε με να σκεφτώ. Τα μάτια σας! Είναι λοιπόν μια απεικόνιση του Κόσμου. Γι' αυτό ο Βούδας κρατάει τη γη –βολβό, επωάζοντάς τον με το βλέμμα του, μέχρι να τον δει να αναπτύσσεται και να μετασηματίζεται σε ουρανό. Η φουκαριάρα η γη θα γίνει ουρανός! Ο Βούδας το περιμένει!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Τώρα το πρόσεξα, το χιονολούλουδο δεν έχει κι αυτό έξι ακτίνες, όπως ο κρίνος του υάκινθου;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Όπως το είπατε! Τα χιονολούλουδα είναι αστέρια που πέφτουν...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Και η γάλανθος η χιονώδης είναι ένα άστρο από χιόνι... μεγαλωμένο μέσα στο χιόνι.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Ο Σύριος, το πιο μεγάλο και το πιο όμορφο αστέρι στο στερέωμα, κίτρινο και κόκκινο, είναι ο νάρκισσος με τα κίτρινα και τα κόκκινα πέταλά του και έξι άσπρες ακτίνες...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Έχετε δει ποτέ σας το άνθος του ασκαλωνικού κρεμμυδιού;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Ναι και βέβαια το 'χω δει! Φέρει τα άνθη του σε μια μπάλα, μια σφαίρα που μοιάζει με τον ουράνιο θόλο καλυμμένο με άσπρα αστέρια.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ναι, Θεέ μου, μεγαλειώδες! Τίνος ιδέα ήταν;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Δική σου!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δική σου!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Δική μας! Γεννήσαμε κάτι μαζί. Παντρευτήκαμε!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Όχι ακόμη...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Τι απομένει;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Η αναμονή, η δοκιμασία, η υπομονή!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Καλά! Δοκιμάστε με! (*Παύση.*) Πείτε! Γιατί οι γονείς κάθονται σιωπηλοί εκεί μέσα, χωρίς να πουν έστω μια λέξη;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Γιατί δεν έχουν τίποτα να πουν ο ένας στον άλλον, γιατί ο ένας δεν πιστεύει αυτά που ο άλλος λέει. Ο πατέρας μου το εξέφρασε έτσι: Τι κερδίζεις με το να μιλάς, αφού δεν υπάρχει περίπτωση να μπορέσουμε να ξεγελάσουμε τον άλλον.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Είναι απαίσιο να ακούω...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Να έρχεται η μαγείρισσα... Κοιτάζτε την, πόσο μεγάλη και χοντρή είναι...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Τι θέλει αυτή;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Θέλει να με ρωτήσει για το γεύμα. Για όσο καιρό η μάνα μου είναι άρρωστη, φροντίζω εγώ για το σπιτονοικοκυριό...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Θα έχουμε να κάνουμε και με την κουζίνα;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Χρειαζόμαστε να τρώμε, βέβαια... Κοιτάζτε τη μαγείρισσα, δεν μπορώ να τη βλέπω...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Ποια είναι αυτή η γυναικάρα!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ανήκει στη συνομοταξία των βαμπίρ, Χούμελ. Μας καταβροχθίζει...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Γιατί δεν απολύεται;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δεν φεύγει! Δεν τα βγάζουμε πέρα μαζί της, τη φορτωθήκαμε για τα αμαρτήματά μας... Δεν βλέπετε τον εκβιασμό και την αφαίμαξη που μας κάνει...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Δεν έχετε φαγητό;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Και βέβαια έχουμε, πολλά πιάτα, αλλά χωρίς θρεπτική ουσία... όταν βράζει κρέας, κρατάει για τον εαυτό της το χυμό και τον πίνει, ενώ σ' εμάς δίνει τις ίνες και το νερό. Τα ψητά, πρώτα τα βράζει και κρατάει το εκχύλισμά τους, τρώει τη σάλτσα και πίνει το ζουμί. Ό, τι κι αν αγγίζει αυτή, χάνει τη θρεπτική ουσία του. Είναι σαν να ρουφάει με τα μάτια της. Αυτή πίνει τον καφέ κι εμείς τα κατακάθια του, πίνει το κρασί και γεμίζει τις άδειες μπουτίλιες με νερό...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Διώξτε την!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δεν μπορούμε!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Γιατί;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δεν ξέρουμε! Δεν φεύγει! Κανείς δεν τα βγάζει πέρα μαζί της, πήρε τη δύναμή μας.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Επιτρέπεται, να τη διώξω εγώ;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Όχι! Θα παραμείνει όπως έχει! Να τη, έρχεται εδώ! Θα ρωτήσει τι θα έχουμε για γεύμα, εγώ θα απαντήσω αυτό και αυτό, αυτή θα φέρει αντιρρήσεις κι έτσι θα γίνει τελικά αυτό που εκείνη θέλει.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Αν είναι έτσι, αφήστε την ν' αποφασίσει μόνη της!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δεν το θέλει.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Τι περίεργο σπίτι! Είναι στοιχειωμένο!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ναι! Τώρα, όμως, μόλις σας είδε γύρισε αλλού!

*

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ (*Στην πόρτα.*): Μπα, όχι! δεν ήταν γι' αυτό! (*Γελάει σαρκαστικά έτσι που να φαίνονται τα δόντια της.*)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Έξω, άνθρωπέ μου!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ : Όταν το κρίνω κατάλληλο εγώ! (*Παύση.*) Τώρα νομίζω ότι είναι η ώρα! (*Εξαφανίζεται.*)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Μην συγχύζεστε! Ασκηθείτε στην υπομονή! Αυτή είναι μέρος των δοκιμασιών που περνάμε σε τούτο εδώ το σπίτι! Έχουμε και μια καμαριέρα, επίσης, που τρέχουμε ξοπίσω της για να σκουπίσουμε!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Καταρρέω! Cor in there! Τραγούδι!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Περιμένετε!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Τραγούδι!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Υπομονή! Τούτο το δωμάτιο αποκαλείται δωμάτιο δοκιμασιών. Είναι όμορφο στην όψη, αλλά γεμάτο ελλείψεις...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Απίστευτο, αλλά μπορεί κανείς να το παραβλέψει! Όμορφο είναι, αλλά λίγο κρύο! Γιατί δεν ανάβετε φωτιά;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Γιατί ο καπνός γυρίζει μέσα..

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Δεν μπορεί να καθαρίσει κάποιος την κάπνα από το τζάκι;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δεν ωφελεί!... Βλέπεται το γραφείο εκεί;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Εξαιρετικά όμορφο!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Γέρνει, όμως. Κάθε μέρα, βάζω μια σφήνα φελλού κάτω από το πόδι, αλλά η καμαριέρα τη βγάζει κάθε φορά που σκουπίζει κι εγώ μετά πρέπει να φτιάξω μια καινούργια. Το μελανοδοχείο και ο κονδυλοφόρος είναι κάθε πρωί μελανωμένα,

και είμαι υποχρεωμένη να τα πλένω μετά από αυτήν, κάθε μέρα που ανατέλλει ο ήλιος. (Παύση.) Γνωρίζετε κάτι χειρότερο;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Να μετράει κανείς τις μπουγάδες! Ουφ!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Αυτό έχω να κάνω! Ουφ!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Κάτι άλλο, περισσότερο;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Το να χαλάει κανείς το βραδινό ύπνο του για να σηκωθεί να μανταλώσει το παράθυρο... που ξέχασε η καμαριέρα.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Κάτι άλλο, περισσότερο;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Να σφουγγαρίζει κανείς μετά από αυτήν, να ξεσκονίζει μετά από αυτήν, να ανάβει το τζάκι μετά από αυτήν, αυτή το μόνο που κάνει είναι να τοποθετεί το ξύλα! Το να προσέξει τον καπνοσύρτη, να στεγνώσει τα γυαλικά, να στρώσει το τραπέζι, ν' ανοίξει τα μπουκάλια, ν' ανοίξει τα παράθυρα και ν' αερίσει το σπίτι, να στρώσει το κρεβάτι, να ξεπλύνει τα πράσινα κατακάθια από την καράφια του νερού, ν' αγοράσει σπύρτα και σαπούνι που πάντα λείπουν, να καθαρίσει τα λαμπογυάλια και να κόψει φιτίλια, για να μην καπνίζονται οι λάμπες και για να μην σβήνουν, όταν έχουμε φιλοξενούμενους είμαι αναγκασμένη να τις γεμίζω μόνη μου...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Τραγούδι!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Περιμένετε! Πρώτα να πούμε για τους μόχθους, τις ταλαιπωρίες του ανθρώπου για να κρατήσει τις βρωμιές μακριά από τη ζωή του.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Μα είστε εύποροι, έχετε δυο υπηρέτες.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δεν θα ωφελούσε ακόμα κι αν είχαμε τρεις. Είναι προβληματική η ζωή και προσωπικά μερικές φορές είμαι κουρασμένη... Μπορείτε να σκεφτείτε και μία παιδοκόμο επιπλέον!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Η μεγαλύτερη των απολαύσεων...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Η ακριβότερη... Αξίζει η ζωή τόσους μελάδες;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Εξαρτάται από την αναμενόμενη ανταμοιβή των κόπων... Δεν θα φειδόμενα κάτι προκειμένου να κερδίσω το χέρι σας.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Μην μιλάτε έτσι! Δεν μπορείτε ποτέ να μ' έχετε!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Γιατί;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Δεν επιτρέπεται να ρωτάτε.

(Παύση.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Σας έπεσε το βραχιόλι σας από το παράθυρο...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ήταν γιατί το χέρι μου είναι τόσο μικρό...

(Παύση. Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ διακρίνεται με μια γιαπωνέζικη μποτίλια στο χέρι.)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Να την, αυτή που μας κατατρώει όλους, κι εμένα μαζί.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Τι έχει στο χέρι της;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Είναι η χρωματιστή μποτίλια με γράμματα πάνω της που μοιάζουν με σκορπιό. Έχει σόδα που μετατρέπει το νερό σε ζωμό κρέατος και υποκαθιστά τη σάλτσα, όπου βράζεται το λάχανο και γίνονται οι σούπες, όπως η χελωνόσουπα.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Έξω!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ : Εσείς απομυζάτε εμάς κι εμείς εσάς. Εμείς παίρνουμε το αίμα και σεις παίρνετε πάλι το νερό, χρωματιστό. Είναι χρωματιστό! Φεύγω, αλλά μπορώ και να καθίσω όσο θέλω! *(Φεύγει.)*

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Γιατί ο Μπένγκστον έχει μετάλλιο;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Χάρη στις μεγάλες υπηρεσίες του!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Είναι αλάνθαστος, αυτός;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Όχι, βέβαια! Έχει κάνει λάθη και μάλιστα πολύ μεγάλα, αλλά δεν παίρνει κανείς μετάλλιο για αυτά.

(Μειδιούν και οι δυο τους.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Έχετε πολλά μυστικά σε αυτό εδώ το σπίτι...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Όπως σε όλα τα άλλα... Επιτρέψτε μας να κρατήσουμε τα δικά μας!

(Παύση.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Σας αρέσει η ευθύτητα!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Σε ένα βαθμό, χωρίς υπερβολές!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Μερικές φορές μου 'ρχεται μια δαιμονιώδης επιθυμία να πω όλα όσα σκέφτομαι. Ξέρω όμως ότι ο κόσμος θα είχε καταρρεύσει με μιας, αν ήταν πραγματικά ειλικρινής. *(Παύση.)* Τις προάλλες ήμουν σε μια κηδεία... στην εκκλησία. Ήταν πολύ τελετουργικά και όμορφα.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ήταν του Διευθυντή Χούμελ;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Του δήθεν ευεργέτη μου, ναι! Στην κεφαλή του φέρετρου στεκόταν ένας παλιός φίλος του νεκρού, ως τελετάρχης. Μ' εντυπωσίασε ο ιερέας με την αξιοπρεπή εμφάνισή του και τα συγκινητικά λόγια του. Έκλαψα, όλοι έκλαιγαν.

Υστερα, πήγαμε σε ένα πανδοχείο... Εκεί έμαθα ότι ο τελετάρχης είχε αγαπήσει το γιο του νεκρού...

(Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ καρφώνει το βλέμμα της στο φοιτητή για να καταλάβει τη σημασία του λόγου του.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Και ότι ο νεκρός είχε δανειστεί χρήματα από το θαυμαστή του γιου του... *(Παύση.)* Την άλλη ημέρα συνελήφθη ο ιερέας γιατί καταχράστηκε τα χρήματα του παγκαριού της εκκλησίας. Ομορφο!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ουφ!

(Παύση.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Ξέρετε τι σκέφτομαι για εσάς;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Μην το λέτε γιατί πεθαίνω!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Πρέπει να το πω, γιατί αλλιώς πεθαίνω εγώ!...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Μόνο στο φρενοκομείο λένε όλα αυτά που σκέφτονται...

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Ναι, πολύ σωστά! Ο πατέρας μου έσβησε σε ένα τρελοκομείο.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ήταν άρρωστος;

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Όχι, ήταν υγιής, αλλά ήταν τρελός! Ή μάλλον πιο σωστά, ξέσπασε μια φορά και μάλιστα κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες... Όπως όλοι μας, περιστοιχιζόταν από ένα κύκλο γνωριμιών, τις οποίες αποκαλούσε φιλίες, χάριν συντομίας. Ήταν ένα τσούρμιο αχρείων φυσικά, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι. Έπρεπε, όμως, να έχει παρές γιατί δεν μπορούσε να κάθεται μοναχός. Εντάξει, κανονικά δεν μπορεί κανείς να τους αποκαλέσει ανθρώπους, ούτε ο ίδιος τους έλεγε έτσι. Γνώριζε καλά πόσο ψεύτικοι ήταν, ήξερε ότι αυτοί στο βάθος δεν πιστεύουν σε τίποτα... Αλλά ο ίδιος ήταν ένας άνθρωπος με καλή ανατροφή και γι αυτό ήταν πάντα ευγενικός. Κάποια ημέρα, όμως, είχε ένα μεγάλο γεύμα, ήταν απόγευμα, και καθώς ήταν κουρασμένος από τη δουλειά, και από την προσπάθεια να κρατάει κλειστό το στόμα, εν μέρει, και εν μέρει να λέει ανοησίες με τους καλεσμένους...

(Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ τρέμει από το φόβο.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Λοιπόν, χτυπάει το τραπέζι για να σωπάσουν όλοι και υψώνει το ποτήρι του για να βγάλει λόγο... τότε έχασε τα όριά του και στον μακρύ του λόγο ξεγύμνωσε όλη την παρέα, τον έναν μετά τον άλλον, λέγοντας όλες τις ψευτιές τους. Και κουρασμένος, έκατσε πάνω στο κέντρο του τραπεζιού και τους έστειλε στο διάολο!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ : Ουφ!

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Ήμωνα παρών, και δεν ξεχνώ ποτέ τι συνέβηκε μετά!... Ο πατέρας με τη μάνα χτυπήθηκαν, οι καλεσμένοι όρμησαν προς την πόρτα... και ο πατέρας μεταφέρθηκε στο φρενοκομείο όπου και πέθανε! *(Παύση.)* Με τη μακρά σιωπή σχηματίζονται λιμνάζοντα νερά που προκαλούν σήψη. Αυτό έγινε και σε αυτό εδώ το σπίτι. Εδώ, υπάρχει κάτι σαπρό! Και νόμιζα ότι ήταν ο παράδεισος, όταν σας είδα να μπαίνετε εδώ για πρώτη φορά... Έστεκα ένα κυριακάτικο πρωινό και κοιτούσα εδώ μέσα. Είδα ένα Συνταγματάρχη που δεν ήταν συνταγματάρχης, είδα κάποιον αριστοκράτη ευεργέτη που αποδείχτηκε λήσταρχος και κρεμάστηκε, είδα μια μούμια που δεν ήταν τίποτα και μια παρθένα –αλήθεια, σχετικά με αυτό που βρίσκεται η παρθενιά; Πού υπάρχει ομορφιά; Στη φύση και στο νου μου, όταν φοράνε τα κυριακάτικα ρούχα! Πού υπάρχει τιμή και πίστη; Στα παραμύθια και στις φαντασίες των παιδιών! Πού υπάρχει αυτό που κρατάει ό,τι υπόσχεται;... Στη φαντασία μου! Τα λουλούδια σας με δηλητηριάσατε και σας επέστρεψα το δηλητήριο – σας ζήτησα για γυναίκα μου, κάναμε ποιήματα, τραγουδήσαμε και παίζαμε μουσική, και τότε παρουσιάστηκε η μαγείρισσα... *Sursum Gorda!* Κάνετε ακόμα μια φορά τη χρυσή άρπα να βγάλει φωτιά και να πορφυρίσει... Προσπαθήστε, σας παρακαλώ, σας ικετεύω γονατιστός... Ωραία, αφού είναι έτσι, θα το κάνω μόνος μου!

(Παίρνει την άρπα, αλλά δεν βγαίνει ήχος από τις χορδές.)

Είναι βουβή και κουφή! Σκεφτείτε ότι τα πιο ωραία λουλούδια είναι τόσο δηλητηριώδη... είναι τα πιο δηλητηριώδη... έπεσε κατάρα, λοιπόν, σ' όλη την Πλάση και τη Ζωή... Γιατί δεν θελήσατε να γίνετε γυναίκα μου; Γιατί η πηγή της ζωής σας πάσχει... τώρα νιώθω το Βαμπίρ της κουζίνας να με ρουφάει... πιστεύω ότι είναι μια Λάμια που βυζαίνει παιδιά, πάντα εκεί στην κουζίνα συμβαίνει να ρουφάνε το γενετήσιο υλικό των παιδιών, αν αυτό δεν συμβεί στην κρεβατοκάμαρα... Υπάρχουν δηλητήρια που καταπονούν τις αισθήσεις και δηλητήρια που ανοίγουν τα μάτια – εγώ βέβαια γεννήθηκα με το δεύτερο, γιατί δεν μπορώ να δω όμορφο το άσχημο, ή να ονομάσω καλό το κακό, δεν μπορώ! Λέγεται ότι ο Ιησούς Χριστός κατέβηκε στην Κόλαση. Ήταν το οδοιπορικό του πάνω στη γη, σ' αυτό το φρενοκομείο, το πειθαρχείο, το νεκροθάλαμο, τη γη. Και οι τρελοί τον σκότωσαν, ενώ αυτός ήθελε να τους ελευθερώσει. Άφησαν ελεύθερους τους ληστές, γιατί ο ληστής έχει πάντα τις συμπάθειες! Αλίμονο! Αλίμονο! Σε όλους μας. Σωτήρα του Κόσμου, σώσε μας, χανόμαστε!

(Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ κατάρρευσε, φαίνεται σαν νεκρή, χτυπάει το κουδούνι και μπαίνει ο ΜΠΕΝΓΚΣΤΟΝ.)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ: Φέρε το παραβάν! Γρήγορα, πεθαίνω!

(Ο ΜΠΕΝΓΚΣΤΟΝ γυρίζει με το παραβάν, το ανοίγει και το ταιριάζει για να μπει η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.)

ΦΟΙΤΗΤΗΣ : Έρχεται ο ελευθερωτής! Καλώς όρισε, χλωμέ και πράε! Κοιμήσου ωραίο, δυστυχημένο και αθώο πλάσμα, χωρίς ενοχές στα βάσανά σου, κοιμήσου

χωρίς όνειρα, κι όταν ξυπνήσεις πάλι... εύχομαι να σε χαιρετήσει ένας ήλιος που δεν καίει, σ' ένα σπίτι χωρίς σκόνη, από συγγενείς χωρίς ντροπή, από μια αγάπη χωρίς ψεγάδι... Εσύ σοφέ και πράε Βούδα, εσύ που κάθεται εκεί και περιμένεις ότι ένας παράδεισος θα φυτρώσει από τη γη, δώσε μας υπομονή στη δοκιμασία, διαύγεια στη θέληση, για να μην ντροπιαστεί και η ελπίδα.

(Ακούγονται ελαφρά οι χορδές της άρπας. Το δωμάτιο φωτίζεται με λευκό φως.)

«Είδα τον ήλιο,

κι έτσι μου φάνηκε

σαν ν' αντίκρισα Τον Αόρατο.

Τα έργα του απολαμβάνει κάθε άνθρωπος,

μακάριος αυτός που ασκείται στο καλό.

Τα ξεσπάσματα οργής που συνήθισες

μην τα θεραπεύεις με το κακό,

Δώσε χαρά σ' αυτόν που 'δωσες θλίψη,

η καλοσύνη σου είναι πολύτιμη,

Κανένας άκακος δεν φοβάται,

το καλό είναι άκακο».

(Ακούγεται ένα κλαυσούρισμα πίσω από το παραβάν.)

Καημένο παιδάκι, παιδί ενός κόσμου ψευδαισθήσεων, ενοχής μαρτυρίου και θανάτου. Παιδί του κόσμου των ατελείωτων αλλαγών, των αμέτρητων λαθών, και του πόνου! Μακάρι, ο Κύριος των Ουρανών να φανεί φιλεύσπλαχνος στο ταξίδι σου...

(Το δωμάτιο εξαφανίζεται και στη θέση του εμφανίζεται το νησί του θανάτου – Boecklins Toten Insel. Από το νησί ακούγεται απαλή, γαλήνια και ευχάριστα πένθιμη μουσική.)

ΤΕΛΟΣ